

ne i sina mörkgröna kappor: de frofiga tassarne i sina ljusgröna toupeer: de ruggiga enbustarne i sitt akademiska ruderdam: de glittrande vågorne i sina förgyllda huswudbonader: de doftande wisworne i sina gula plymager? — allt, allt är sig likt, utom jag, som kommer tillbaka med den spridda locken, det förbleknade anletet, den förgråtna blicken och den genomstungna hjertat: En förlofad son, hwilken ej wille dröja qwar i fäderneboningen, utan begaf sig ut med den bräckliga farkosten på det brusande werldshafwet för att winna ett litet flygtigt pris — med grämelse, ett litet större bröd — med tårar, och hwad har han sett? hwad har han erfarit? Mer än stor med hjertan, hårdare än klippan och dock weakare än wax; hwarandras uiswar; med ena handen färdiga att gifwa, med den andra att återtaga; pannor, genomforsade af alla möjlige passioners ljungeldar; utbrunna ögon; förbleknade kinder; wisnade händer; darrande knän; gubbar wid tjugo och dödsfallar wid femtio år; genomlutrade af all möjlig förskällning; hala såsom glanstis och falla somormar; hwarandras kopplare, böddlar och blodfugure; med boning på läpparne och galla i hjertat; med tankor af bly och känslor af marmor; de förnämde karrbörar och de lågast förntaggar. O hwi dröjde jag ej qwar bland eder, I tacka lunder! I rosenångande fält? Bland edra leende blomster, i eder fredliga omgifning, under eder swalkande flugga? Hwi ryckte jag mig ur eder famn för att förta mig in i en willande öfen, med källor utan watten, rosor utan luft, sol utan wärme, dag utan ferg, natt utan stjernor? Bort i dimmorne, de öde rummen, der endast ljudet af mina egna sjäat talo? Bort i det brofiga hwimlet af fantomer och irrände fluggor — öfwer tårebäckarne, der böljorne under forgepilarne ewigt klaga och fly och återkomma? Till de törnberurna stigarne, mellan branterne, som tyckas gå uppåt och dock beständig gå nedåt? till förgens hydda, i den ensamne skogen, der ingen glädjeskrälte lysar ingen fogel sjunger, blott en döende näktergal om natten? Till passionernas stormande hwirwelboning? Till de brända hedarne, som ewigt odlas och aldrig bära frugt? Till de konstade och härmade naturscenerne, der morgonrodnan står med smink på kinden, solen med förgylde meßingakrona på huwudet och natten med förfästa de stjerndiamanter på bröstet? Till ruslets nesder, der förståndet är lagdt på dödbädden och känslorne pra-

i sitt Bedlam, och likt rusande Bacchanter sönderlita hwarandra? Efter en trettioåra wandring ser jag er åter. I stån ännu qwar i samma fredliga neid, lika trefliga och oskyldiga som den tid, då jag grät mitt farwål i eder famn eller wid edra fötter. Ingen af er har slitit sig lös ur syfonringen. På edra hjesor stiner wärens fågring ännu lika herrligt. I edra löfbeckta grenar sjunga ännu samma foglar, lika sorgfria och glada. Samma morgonstimmer, samma leende, samma milda flågtar, samma gullstrålar mellan löwen, samma susande källsprånge — och jag — himlar och alla Englar! endast jag är förwandlad — endast jag har räknat en enda wår — som aldrig, aldrig återkommer — rundt omkring mig ungdom och blomstring och lif och rörelse, och inom mig sjelf den nalkande hösten och den wisnade hjertstängeln och den frätta roten och den domnande kraften — en häriad lund, med fallande blad, af de sjungande foglarne öfwer gifwen, af wärens lärkor och sommärens trastar; — den röda rosen har bleknat, ynglingafesten är slutad, kranen ligger af sturarne sönderpissad — en frostbökstid lura, hwari nordanwindarne gnissla — himlar och alla Englar! och den herrliga tiden, den gyllene, den förnämde, den begråtne kan icke mer återlåsas; — aldrig, aldrig swarar mig hwarje återfall ur dessa tragedier, aldrig, aldrig ljuder här inom det klaga de bröstet.

Allt ja, huru får är oss ej, oakadt alla tidens omwixlingar, den neid, der wi tillbringade våra första barndomsår! Den bibehåller ett warmt intresse för oss hela lifwet igenom, andra tragedier kunna, under andra förhållanden, blifwa oss kära, öfverbygden glömma wi dock aldrig. Wi återse den alltid med glädje. Det war den första flådt af jorden, wi lärde känna, der bodde våra föräldrar, der försrunno i muntra lekar våra barndomsdagar. Wi flögo, som foglen genom lusten, glada och fria öfwer fältten. Hwad angick oss wäl den öfriga werlden? Med hwilka känslor drog wi ej bästa sången bort från vårt hem, från det älskade fädernehuset? De barnliga och lugna dagarne woro då förbi och de akwarsamma skulle taga sin början. Hwarje hydda, hwarje träd, hwarje buske, hwarje fjell, hwarje ång, hwarje lund, der wi lefvt som barn, måste wi då öfwer gifwa. Den muntra, oskyldiga flock af wänner, hwaraf äfwen wi utgjorde en känslig, måste wi då skilja oss ifrån, och många af dem sine

go wi sedan aldrig mer återse. De gingo hwar
 och en bort på sina särskilda vägar. En och annan
 mötte wi väl åter på lefnadsbanan, men de fordna
 förhållanden woro redan kallnade eller upplösta.
 Blott naturen förändras ej. Hyddan är väl öfwer-
 gifwen eller bebodd af okända anleten, men lekfak-
 na stå ännu qwar. Hvem ifar ej fördenstull med
 ett klappande hjerta till sitt barndomshem? Ifwen
 om wi ej der återfinna de fordna bekantskaperna,
 så träffa wi dock samma föremål, som omgäfw
 wår späda ålder, och då utgjorde hela wår förnds-
 jesse. Wi ila från höjd till höjd, från dal till dal,
 från lund till lund, och wi tyckas derwid liksom å
 nyo upplefwa wår barndom. Alla fordna minnen
 och händelser wakna med förubblad kraft. Om-
 klådde med phantasiens guldskimmer komma de of-
 till mötes, blicka mot oss med sina blåa, listiga bgon,
 fatta oss i handen och föra oss omkring. Der säga
 de, ligger det hus, der du uppfostrades, hwarest din
 waggga gick, der den hulda modren wakade öfwer dig,
 der ser du den gråspån, hwarpå du lekte som ett
 jollrönde barn. Här ser du den lilla sjö, hwarpå
 du rodde, här den lilla rånnil, deri du herraktade
 dig, och låt dina långa, gula lockar nedfalla, der å-
 terfinner du det träd, hwari gölen alltid fatt och såg
 ned på dig med underramma bgon. Der möter dig
 den grov, hwari du låg och byggde dig hus i sand-
 den, der den lund och der den ång, der du plockade
 wårens första sippor till en krans åt den hulda i
 fädernehyddan. Ingen ting är rubbadt. Ingen
 ting är fördr. Der i berget bor echo ännu qwar.
 Tala till det, och det skall gifwa dig återswar. Kän-
 ner du igen den lilla gröna stigen, der du, ledt af
 din far, wandrade under björkarne, och hörde honom
 berättat, hur bortom dessa berg och dessa dalar, mens-
 niffor finnas, och wåldiga krigare, och tyfande slä-
 der och måttiga herrar? Minnes du här under
 dessa poplar, hur du stod med hatten i band för
 landets konung, och war så rädd för de många björ-
 skarne och de gullsmidda herrarne och larmet och den
 trångande folkskaran? Här under detta äppelträd
 hörde du den första luta. Minnes du då, hur du
 då gick bort och gråt för dig sjelf, och wiste ej hwar-
 för? Här på denna hyllan stod den stora bibeln med
 de många kopparsticken. Här på denna wall, i dese-
 na wår fatt du så andåftig om Söndagarne, och
 hörde din fader läsa ur psaltian, och såg din mor-
 der se opp mot himmelen. Här på denna tillja

knåfdu du wid dina föräldrars hwilokädd, morgon
 och afton, och knäppte ihop de oskyldiga händerne,
 och somnade sen så lust och drömde om Englar.
 Här genom detta fenster såg du solen komma fram,
 och hennes strålar leka på saltgolfwet. Här tittade
 månen in, och sten på wäggunet och den sorgulsta
 wisaren, och här i denna lilla stod du och betraktade
 de de forande stjerne. Du war då en planta, du
 har nu wuxit opp till ett träd. Men genom alla
 dessa träd af lifwet, genom alla dessa wärlingar,
 hur herrligt wisar sig icke för ditt öga den faders-
 hand, som leder alla våra öden ända ifrån den stund
 wi första gången öppna wår blick för ljuset, ända
 till sista pusten wi utandas på jorden!

Så talar minnet. Så wädes de fordna tider-
 ne änyo opp ur sin graf, och barndom och ungdom,
 och mannaålder och ålderdom smälta tillsammans
 i en enda himmelsf accord.

Kära och hulda äro of allid barndomsejder-
 ne. Hwarje ädel menniska åttar sin ungdomsbyggd.
 Sielwa förbrutaren, som måhån-a är färdig att
 förråda sin konung och sitt land, åttar dock sitt
 hem, och lösläppt eller flugande ur sitt fångsel,
 wänder han gemenligen sin fot till den ort, som
 först slänte honom friheten och ljuset. Förlorar men-
 niskan känslan för sina barndomsdalar och minnen,
 då är allt godt hos henne utsläkt, då blifwer lif-
 wet henne ligittigt, och då finner hon sig i kowäl i
 Siberiens ödemarker som i sin hembygds teende nejs-
 der och tjuflande behag.

Stafsjö bruk, föremålet för ofwan före-
 kommande Episod, på gränsen af Låfergshelant, är
 ett af de waktaste slätten i Södermanland. Det
 ligger i medelpunkten af en flögstragt och hor, på
 andra sidan åt Krokst, den så kallade kolwärden breda
 wid sig. När man hunnit en fjerdingswäg nära detta
 styckebruk, hållas man af en liten spegelklar sjö,
 benämnd Stafsjön, omgiffwen af lösskog, samt be-
 prudd fring sina stränder med små nåtta, rödferga-
 de enwåningshus. Man passerar utmed sjöstranden
 till dess man genom en allé blir warfe sjefwa herra-
 gårdesbyggnaden på höger hand, hwars hwita hus
 behagligt framflumta, mellan de högstammiga trä-
 den. Allt förekommer ögat så trefullt och utan pres-
 tention. Nämnede herrgårdesbyggnad har en wacker
 borggård, en nått trädgård, hwarest nu narcisborne
 som bäst doftade, förseds med ett småttullt itenka-
 lett. Wid annalkandet till stället, i fall wåran flög-

R o m e t e n.

N:o 98.

Lördagen den 8 December 1827.

Lill J. N. B.

S. d. 13 Sept. 1827.

Med anledning af en ny byggnads uppförande.

Så är vår borgerliga dröm då slut.
Den aldrafästa bland Algaperna:
I denna bönung är då redan frad:
Dyrfamningem allena återstår.
Der taf skall brytas ned, som gett mig flygd
Så tie sömrens drömbeströdda nätter,
De väggar fibrta, som så gerna kallat
Af Idjets salvor, utan larkhet skänkt
Lit all den dårskap, som på jorden bor.
I denna ljuga pelarsaf ej mer,
Från bukvidhet och cofsaconto rynd,
Du beffas af mitt Janus-anlete,
Det dubbla, slundom ljusa, slundom mörka,
Allsom det ser mot det förflutna eller
Det kommande. Jag hägnas icke mer
Af dessa ömma, wäntliga Penater,
Som togo mot sbr ett decennium sedan
En sluten, spåd och blek och fräggids yngling
Med benadt här och blodigt sorgadt bröst,
Då sänder nu en man i werlden ut. —
Satt här ej skänket och bedrog of på
Eå mången timma, sankt i bälens stum?
Sjüng ej Augusta här: "Om styrkan mig
Har lemnat?" Woro här ej Markalls Nätter,
Då wisse of sitt stuggspel? Har ej här,
Hwad fosterlandet ypperst ägt af stalder,
Eå gerna gästaf, klagat, lett och druckit?
Förtalde här ej Syris ljusa swan
Om söderns himmel, om Sola bella,
Orangelunden, näktergalar, Rom?

Då Swerges fibrta man om Swerges flora
Då deras litenhet? Då Mollberg sjelf,
Satt han ej här i swarta sammetstragen,
Der tiden ristat fina runor in,
Då upplåt Idjets ordens hemligheter
För Brodern H—, och swor på jesuiter,
Då lofade ett ämbar af sitt salt
För hwart glas punsch som skänktes in åt honom;
Då gaf ditt hus det wittsord, när han for,
Att ej han sett en dag mer ljus än den,
Som faller inom dessa sönsteluster?

— — — — —
— — — — —
Då ha ej hela werldens snillen of
Betalt sin skatt, och skrifwit wers åt of? I
Moliere, Sophokles, Aristophanes,
Ariosto, Lasso, Calderon, Tegnér,
Macone och Döhtensslåger, Hölberg, Fredman,
Hweni gaf of like här en tyällig stund?
Ja, stalders furste, Shakespeare, war ju här
Då talade med of en bruten Swenska,
Då småtog sjelf, att ej det föll sig bättre. —
Då hwilken hwila sen, då Guffar M—
För of sbrilide om sitt jordagods?
Då hwilken fröjd, då Brodern Uranus
Kom hit och fann sitt perihelium!
Då hwilket jubel, då en grundlig toast
För rätt och frihet högt klang laget om! —
Då denna werld af Denne stord, hos hwilken
All täckt och äbelt är en daglig gäst:
En ordnings werld, der hwar och en kan lära,
Hur simpelt konst det är att wara tyällig,
Der smaken, lik en Dalai-Lama, ej
Will wara sedd, men råder öfwerallt.

Oh denna werld skall brytas ned! Hvem wet,
Om wäl det nya templet's herrlighet
Skall blifwa sådan, som det gamlas war?
Två genier är det ju, som menskan har
Till fötjeslagare igenom lifwet.
Som första sadderstänk blef Hoppet gifwet,
Men icke som den bästa: det bebrar
Den arma dödlige, som intet har,
Med dikten om en rikedom, som stundar;
Oh nöden blifwer yr deraf och blundar
Wid det, som är, för det, som komma skall,
Men kommer ej, förr lifwets dag är all.
Den andra, Minnet, ges de tyckliga,
Att hwilka Himlen unnat ett Arkadien,
Oh gör, att den, som ett Arkadien ägt,
Kan sedan aldrig missa det till fullo,
Att den, som en gång blott med fanning sagt:
Jag war dock lycklig! ej kan ge det ordet:
Jag är olycklig! all sin centners-wigt,
Ser menskan endast åt sin framtids wester,
Det dunkla blå, der solen blott går ned,
Oh sänder alla tankar blott som förbud
Till nya werldar, som ej magnat än,
Men håller ingen qwar, till resesällskap,
Oh ser med ingen mot sin sällhets öster,
Det ljusa blå, der sol och stjernor uppgått;
Ser menskan endast fram till lifwets mål,
Det fjerran anade, men ej bekanta,
Der tropiskt frukt, så sägs det, dukas upp
På mattor, wirkade med underblommor,
Men märker ej de doftande girlander,
Dem wäna händer wirat kring hwar sten,
Som råknar mit och stjernadelmit för henne
På hennes Rungewig: — o, då blir ju lifwet
Nått ofta likt en stor och kostsam fest,
Den wäner i beskållsamt nit besörjt
Med förråd, dragna hov från tusen håll;
Men något trumpet oförwäntade hinder
Inträder der och skakar hufwut med
Sitt faberliga nej, och ingen fest
Bli af, och wännerna gå busna hem.
Hur många bröt ej ned ett trefligt bo,
En sällhet, hwilken kunde slått en lifstid, —
En lifstid är ju ej så lång! — och stot
Sitt hierka sönder med bespinner för
Det hus, han skulle bygga, till han bodde,
Der smärta ligger tält wid smärtas bröst
Oh hwilar ut:

Det gamla är dock bäst,
Om blott det blifwer, hwad det fordom war.
Men allt skall falla. Anden blott står qwar.
Dock swiker pröfwadt swärd ej, när det gäler,
Oh wänskap, Broder, såsom wär, ej heller,
Ej modets barn, ej falskt juwel af stål,
Som blänker i en fjollas hår, men tål
Snarpt minsta andetag, förrn roff sig till
Oh släkar ned de skimrande ågrätter:
Nått slipad är den ej; men är dock tagen
Ur ätta diamantskäft fram i dagen.
Haf tack, Du ädle, för hwar lycklig stund,
I fonden af min ungdoms rosenlund
Jag såg Dig, ett Apollo-hufwud slå,
Wäl en antik, men ewigt ung ändå.
Jag bär ej, såsom Du ett öppet bref
I anletet, som anbefaller mig
Hos en och hwar, hwars öga möter mitt:
Oh hwilken gör sig wäl så tacklös möda,
Att söka tyda ut den fula öffern!
Jag kommer ej och ser och winner straxt,
Som Du och Caesar. Du förstod mig dock,
Oh ett decennium gaf mig och hos Dig,
Hwad mindre tids förlopp wäl sällan ger mig:
Oh af decennier har ej menskan många.
Du wet, jag ättar ej det hala isberg,
Der blott på islden län, att man är högre;
Det stora Hospitalet, stora wertben,
Der hwarje ledomot är en patient,
Der hwar poetisk uiflygt också anses,
För en förwidning, för en engelst själ,
Som botas bör med etikettens hant,
Det fria sinne, som är all min ära,
Är södt på nytt af Dig, som stads försmått
Att låta leda Dig i något band,
Det bäre hoppets eller grafwens säg.
Det sinnet bär jag också Dig till minne
Ej på mitt bröst, men deruti; och när
Min blod är kylt en gång, passionen hwisar
Så sakta som en wän i affedsstunden,
Oh jordiska begär och tankar stödn
En efter annan oförmärkt och tyll,
Som gniffor på ett utbrändt stuldebref:
Då skall mitt hjerta tacka Dig ännu.

De nya Läsaerne, eller prof på Nationalsmedvetandets wälsignade förkofran ned i Landsorterna, ett bidrag till dægens historia.

Utt den enda werkliga och tillförlitliga nåringen för människosjålen, till upplysning och förädling, såkrast är sunnen och konstaterad i läsningen af Dagblad, hwilka portionswis på wisa dagar i weckan uttelas, ungefår som det sker med kraftsopporne inom fattigwårdeanstalterne, eller som förhållandet är med gatulyktoerne, hwilka på beståmda tider tåndas för att under en gifwen tidrymd hålla allmänheten löse tillhanda, är nu mera ett så afgjort axiom, att endast den, som kommit att blifwa ett halstfeket efter sitt tidewarf i läsningen af Tidningar, skulle kunna betwiffa eller betwiffa denna sanning. Ty huru är det tänkbart eller möjligt att föreställa sig medlemmarne i en nation sammansmulta till ett enda helt intresse, utan att detta intresse wåckes och underhålles genom dessa sanningens och kunskapernas trogna härorder, Tidningarne? Hwad hade wål Adelsmannen, sedan han satt sig ned i ro på sitt landtgodse, Fåndriken och Lieutenanten, sedan de hemkommit från sitt möte, Presten sedan han slutat sin prebikan, Bonden sedan han upphört med dagens arbete att syfvelsätta sig med, om icke lyckligtwis den stora uppfinnningen af små lösa blad, likt swalor, flöge omkring land och rike, och byggde sina treffiga bon wid kroppasen? Huru fördrifwa de långa winteraftnarne? Skaffa tillbörlig Gymnastik för den åndoe nog litet rörliga tungan? Få tillräckliga ämnen till samtal och ordwärlingar? Leswa och lösa med sin tid, bjuda kring snus och ha något att lägga på nybeternas presenter, tallrik, om icke Dagbladen fylde luckan af det allmänna behovet? Ja, skulle icke en oerhörd dörfkhet och stöbet öfwerallt inrota sig, om man postdagligen saknade underrättelser om den och den Excellencens affård till sin egendom, om den och den tjufnaden och det och det rånet, som beginges, om den och den frukosten, middagen eller soupen, hwaras stelar åtminstone hannit till den Dagbladsfrifwandens nåsa? Stådjefullt skall det då i sanning för hwarje om sitt fäderneslands förkofran och upplysning wålbetänkt patriot wara att sinna, himlen ware ewigt årad,

att detta nationalmedvetande ånlligen sent om sig der börjat wakna, och i synnerhet hos de så kallade politiska läsaerne ned åt landet.

För en 8 å 9 år sedan wåckte de religösa läsaerne i Norrland mycket upseende för sitt bråk med Luthers postilla, hwilka de på sitt wis tillämpade, och förklarade. Det war wål att detta tog en sundare rigtning på andra orter i landet, och i stället wände sig på institutionerna i samhåller och alla des förhållanden, då det är afgjort, att den som besinner sig på 50 mils afstand från administrationen, med mera lugn och mindre ensidighet samt med flere insigt kan bedöma densamma, än de som derwid sjelfwe lägga hand, ungefår som den, hwilken åbdr en bok, lättare uppfattar des innehåll, än föreläsaren, som på en gång både skall läsa och tänka öfwer hwad han läst.

Sålunda intråffar det nu mera icke sällan, att wålförståndige och patriotiske medborgare tråda till, samman i någon hållstufwa eller på ett förskrifningsställe, der de låta sig ur de wålsignade Dagbladen föreläsas, hwad nyttigt wara kan. Hwad som då ej förstås, upptecknas på en serfkillt promemoria och stickas till Socknens Klockare, hwilken wid sitt besök i prestgården söndagsmornarne ej underlåter att hos sin Pastor aflemna föredragningelistan, som då naturligtwis till sina församlingsboers tröst och wedergwälselse söker att ge de upplysningar, hwar möjligt kan åstadkomma. Hwilken wårelwerkan af idéer! hwilken rad af snart blifwande, tyfande kroppar i samhållssystemet! snart nog emotse wi den dag, då bonddrångarne hafwa sina representanter, ja sjelfwa correktionisterne på Wanås. Ty behöfmes wål här till mer än ett stitigt läsand af Tidningar, i synnerhet de Swenska, en liten tro på sin egen förmåga samt en portion drifligbet? Ty hwem wål långre disputera, att ju icke bygden och patriotismen bor endast och allenast under blaggarnet, att egennytta och rofferi, oförstånd och illwiltia äro de ledande driffjådrarne till de bildades åsigtter och handlingar? Det är hos dessa i skinnbyxor, som nationalmedvetandet högst uttrar sig, ungefår som barken oftast är nyttigare i medicinen än sjelfwa trädet. När den landtlige enstaden copulerat sig med Dagbladsupplysningen, är det ej då samma förhållande som med parningen mellan häst och åsna? — deraf uppkomma de nyttiga djuren, man kallar, Musåsnor. Desutom är det ej med ett sam-

hålle på samma sätt som med de Swenska Pilarne?
Loppas man dem bra, så kluta de ut des mera
grenar på sidorne om stammen.

Såsom ett prof på hwad wi nu ansökt, så wi
härmedelst lemna i läsarens händer en ganska ut-
skrift bit, som bewisar till hwad grad redan hos Klo-
ckare ned åt landet upplysningen och national-med-
vetandet sigit.

Bref från en Klockare till en annan.

Högfrände Herr N. N.

Såsom att samtliga Organister och Klockare
inom detta N. N. Contract för circa 1/2 år sedan
proponerade offentligen med extra Klockarepost, om
ett allmänt Organist- och Klockare Ring, hwilket kom
i verkställighet och förewar här i N. N. d. 7 till
Maj. — Bland annat hwad som företogs i Chorals-
sång af de nya Tyssa tonerna m. m., yppades af-
wen af de flesta en fullkomlig önskan om Nicks-
dags mannawal för vår kär till nästa Nicks-
dag. De flesta af mina wänner och Embetsbröder
här i Contractet har anmodat mig äfwen som jag
sjelf är hågad — hos Herr N. N. nämna vår spe-
culation — äfwen söka ytterligare upplysning för
företagets framgång. Hwad wi gemensamt önskar
är att wi kunde genom votering få circa 4 Nicks-
dagsmän för hela Stiftet, att wi åtminstone egde
någon wäktare för vår kär, hwilken wi kunde adres-
sera oss till; en af hwarje Contract torde blifwa för-
mycket. Directeur N. N. borde wara sjelfskrifwen
Nicksdagsman, såsom att han har indrag af hela
Stiftet. Vår önskan är således, att Herr N. N.
uppmanade några af sina närgränsande Contracters
Contractister till dylikt öfwerwägande — äfwen torde
wara af nöden att i första början i Stockholm
hos höga wederbörande gdra förfrågan om några
Nicksdagsmän för Organist- och Klockare-Societeten
kan wid Nicksdag äga rätt till plats och talan.
Hwad jag känner, om wi möjligen kunde frida till
votering erhåller N. N. pluraliteten för både Nor-
ra och Södra Contractet för sin kända Conduite bå-
de i Theologiskt, Moraliskt och Politiskt afseende. Om
Herr N. N. gunstbenägit behagar uppmärksamma
mitt bref torde jag med första erhålla några ra-
der derom.

En ödmjuk Tjenare m. m.

N. S. Prästerna fifta lagar, skrifwa instru-
ctioner m. m. och med ett ord sagt: Papa De
wår hals som sjelfwa Jan inte kan draga. Jag har
på landet i en af Stiftets mindre församlingar der
Organist, Cantors, och Klockare-tjensterna äro för-
enade i en person. Biskop N. N. instruction af den
28 Jan. 1795 nämner i wisa SS. högst orimliga
påståenden etc. hwilka en del borde ändras och en del
alldeles häfwas — här om att orda mera, a. a. g. etc.

Till Laura.

Om fantasien dig insmyger,
Om, smältande och liuf och blid,
Uti den dröm, som kring mig flyger
Med tjuuning nattens stilla tid;

Om med min sömn min fröjd plår börja
Du wist förlåter det; ty den
Som wakar endast för att förja,
Må wäl så drömma sålheten.

O! om jag känner då omsider
Att hwad jag nånsin önskat mig;
O! om du är i drömmens tider
Att hwad min tanke tänkte sig.

Om lågande jag dig då smeker,
Och tar en fot och — så bortåt;
O! hwad du jemt mig waken netar,
Att jag plår drömma det; — förlåt!

2-n.

Vignetten.

Jag önskar en vignett på titelbladet sätta
Af mina wackra tal. — Och hurudan blir den?
So lifwets hopp i Pon och nedanföre detta
I grufsets mull för gånghelsen. —

Uppriktigt jag till swar min äfngt wäl förklara,
Låt hoppet bäst det wäl uti sin luit-war fara
Förgånghelsen och ödden stryf du ut.
De redan stå uti din bok förut.

Stockholm,
Elméas & Granbergs tryckeri.

R O M E T E N.

N:o 99.

Onsdagen den 12 December 1827.

En af de skönaste Adelskronor i Swens Krona är bortfallen, ett af de herrligaste Träd i Konungas Landen är brutet, en af de snillrikaste, skickligaste och mest energiska Män, som vårt Land ur sitt stöte frambrurit, finnes icke mer bland de lefwandes antal: Den Högwälsborne Herren och Grefwen, Stats-Rådet Gustaf Fredric Wirsén slutade sina dagar förledne Söndags afton.

Så stala, och det med skäl, så mycket saknas af det Allmänna som denne man. Det gifwes ingen så obetydlig släkt af Fosterjorden, ingen så ringa foja i Landet, der hans namn ej war känt, der hans stora skicklighet, hans widsträckt kunskaper och oantömliga arbetsförmåga ej woro med de högsta loford omsalade. Så lätt äfblir annars tablet de höga. Den blittra afunden, den kränkta egenkårs lifen, den lurande mistanken trödtas alldrig wid att i deras spår utgiuta sin gifström. Grefwe Wirsén war ibland de så lycklige, hwilka undgingo detta nog wanliga öde, och ej sållan liknar en Nation härutinnan barn, hwilka, sedan de en stund med förtjusning betraktat sina vackra lekaker, sluta med att försöka hugga armar och ben af dem.

Grefwe Wirsén stod för det närwarande i det Allmänna omdömet på sin culminationspunkt. Der fanns ingen, hwilken ej med det mest odelade förtröende hyllade honom i sitt hjerta, och betraktade honom såsom ett af Statens säkraste och pålitligaste stöd. Hurudant omdömet blifwit, om Försynen unnat honom en längre lifstid, kunna wi ej förutse. Men det är en sanning, att man alldrig får göra sig räkning på en långvarig tacksamhet i dödsölyheten. Ett yngre släkte växer opp, som ej wet

af eller od har förgrätit det stora man före dess tid verkat, och lossängerna tusina.

Otroligt utbildad war Grefwe Wirséns arbetsförmåga, och som kanske också i förtid lade honom i grafwen. Med denna sällsynta ihärdighet förenade han en lätthet att handtera alla förekommande ämnen, en widsträckt praktisk kunnedom, en skarpt genomträngande och fringskådande blick och en warm kärlek för ordning, rättwisa och oswäld, hwaraf han wisat flere prof, äfwen då, när kanske hans fördel bordt bjuda honom wara owerksam eller stum. Det är lust att wara Swens, när man kan ställa sig wid en sådan Mans bår och säga: sådana Män ha ej andra länder många att uppvisa, och kanske ett framtida släkte ännu mindre. Det finnes ingen, som wid underrättelsen om hans öde, ej känner en sorgens känsla skaka sitt inre, och det finnas tusende och tiotusende, som höra den med tårar. Ty sådan kraft har det stora, det ödla och höga, att äfwen den mest dorste, den mest lättfinnige känner sig uppväckt, då han fåster blickarne derpå. Låda äro rosorne på marken och gräsets grönska i dalarne, men wida majestätligare äro dessa högborna lundar, på hwilkas toppar solen går upp och ned, och stjernorna hafwa sina nästen, lundar, som gifwa wandringssmannen swalka och stuggo, och morgon och afton samla på sina löf den rifa dagg, hwarmed de wid deras föster twinande rosorne uppskikas och förnyas.

Meränbets är man i hufvudstaden wan wid att från många landborternas tryckerier få inbista de mest obetydliga brosjurer, eller på sin höjd psalms

böcker, catecheser och medelmåttiga, slundom eländiga översättningar från Walter Scott och andra Romansförfattare; ett undantag gör dock en bok, som, nyligen tryckt i Calmar, här i boklädorne blifwit syntlig under Titel: Läsning uti Musikaliska ämnen. Första häftet. Författaren är oss alldeles okänd, men säkert skall det ej vara utan all intresse för läsaren att göra bokens närmare bekantskap.

I ett förord uttrycker författaren meningen med sin skrift; att wäcka intresse för den fria musikaliska konsten, icke blott som ett behagligt tidsfördrif utan såsom ett bildningsmedel till känsla för det stöna och höga. Dock ej detta konstlade, som gyllar och vill brillera med swärigheter, ty, tillägger han, det gifwer en wällust af toner, en andelig turus, i hwilken konsten alltför lätt förlorar sig; ja, den konst, som leker med swärigheter, löper ständigt fara att helt och hållet öfwerlämna sig åt detta käfängliga sinne, och rycker åhörarne med sig till ett sjelfskärt tycke för dessa wildt frambrusande toner; liksom wetenskapen, då fromheten är främmande för den, winnet lärjungen för sitt ändlösa bemödande. Men sinnet för den högre musiken är fullkomligt oafhångigt från endast konstverket om den; det griper den ofunnige, som icke sålän blef förborgadt för den konstlöste spelare. Man torde häraf kunna sluta, huru nödwändigt det är, att, om man annars har allwar med att lära sig musikk, åfwen bilba det inre sinnet, smaken och känslan, medan man sträfs war efter att förwarswa den practiska färdigheten.

För dem som mena allwarfamt med den helga tonkonsten, som i den ej endast se en wantig konstfärdighet, utan stöna konst, som i den äro ett högre wärde, en högre sylvning, som i den tro sig blifwa warfe en wiktig länk mellan det oändliga och ändliga, mellan himmelen och jorden, som i den wilja söka en ren och ofskyldig njutning och ett kraftigt medel till hjertats och sedernas förädling och renande från allt lågt, småagtigt och oödet, som äro wilige att erkänna denna stöna konst såsom en af de största och herrligaste wälgörningar för synen kärleksfullt och af nås behagat tänka de arma människorna, till tröst, till uppmuntran och till styrka under wandringen genom lifwet — för dem kunna ej de medel, hwarigenom så betydliga fördelar winnas, wara tillgittiga. Dessa medel äro naturliga anlag, uppoffran, studier m. m.

Detta häfte innehåller fyra afhandlingar, nemligen 1:o Om likheten i omödena öfwer Tonekonstens verk öfversättning från Kochlitz. 2:o Ludvig von Beethoven. Några betraktelser öfwer honom och hans Musik. 3:o Förteckning på hans af trycket utkomna compositioner. 4:o Den sjuktionde Födelsetidagen, öfversättning från Kochlitz. Af dessa anse wi N:o 2, öfwer Beethoven, såsom bäst.

Den är i en lesiwande anda författad, med sin känsla, kunskaper och stary blif utförd, och förtjenar att noga begrundas. Öfwer Rossini uttrykar sig författaren sålunda:

Rossini, denna glänsande meteor, har i senare tider framflyttat på tonkonstens himmel och förbländar med sitt owanliga sken. — Hans musikk för Italiens blåa himmel och stöna yppiga natur, all är njutning och sinnlig fröjd. Den är förfärdigt stöna, såsom den fallne Engeln i paradiset war för war stammoder; han tjuffe genom sinnliga lockelser, och öfswade hwarje bättre känsla, som hade funnat göra motstånd. Och i sanning, om mörkets tjuffe kunde wara musicius och wille försöka att åfwen genom musiken widare besökta sitt hemiska rike, så borde han såsom virtuos spela och sjunga Rossinis operor och såsom kompositör komponera i hans stil och anda. En coquette quinna skulle wäl knapp kunna wälja ett mäktigare wapen för att öla antalet af sina smäktande tillbedjare, än att, i fall hon af naturen har god röst och äger talent att använda de prydnader och utsmyckningar, som tillhöra den nya Italienska skolan, wäl indriva och wid tjennliga tillfällen låta höra hans hänsbrände cavatiner och förtrollande arier.

Och om Beethoven:

Genom inre hög kraft och allwar tar hans musikk i anspråk människans hela inre wäsen, en musikk, uti hwilken en mäktig ande går fram, stor och majestätisk, än hotande än straffande, än tröstande och uppmuntran, en musikk, som äger toner för alla hjertats mest dolda affecter och känslor, som renar och förädlat dem, som framställer glädjen lif och ofskyldig såsom före synden, kärleken sådan, som det ideal Chevaleriets wackralle epok framställer, sorgen, förtwiflan och hwarje bitter känsla, misdrad och upplöst i hoppet, som strålar i milda klara toner, som tyckas wänligt winka oss från de obekanta landen, en musikk, som griper i människans ena

flika lif och sinnesdämning, som likvar modet och edrar till stora handlingar, till förfärfelser och uppoffringar. — Men denna uppsats bär läsas i sin helhet.

Någon gång framfäjar författaren reflexioner, hvilka ej direkt höra till ämnet, men de äro alltid vackra och sanna, och bära stämpeln af djup religiös känsla, en stor värde för konsten och ett varmt nit för dess helgd.

Reflexioner öfver predikningar, förantledade af en från trycket utgifwen predikan.

Då man ej sällan i boklädorna mötes af så kallade predikningar, hvilka i själwa verket ej äro annat än moraliska orior, wiserligen i ett ståndt och ledigt språk utförda, men i öfrigt, till sin inre beskaffenhet från en högre synpunkt serklådade, helt och hållet halt och fastlösa, torde det ej vara utan sin nytta att någon gång fåsta läsarens uppmärksamhet på sådana, hvilka verkligen bära inom sig, hwad man kallat både grundlighet och sannt lif. Händelsen har fogat i vår hand en predikan, hållen wid prestemötet i Linköping 1826 af Prosten Widen, och då den, efter hwad wi känna, ej här varit synlig i boklädorna, torde några utdrag ur densamma ej vara otjentlige, i synnerhet då hon är högst rik på sanna christliga ideer och med ordning och wärdighet i stilen utförd.

Desförinnan wilja wi förutskända några allmänna reflexioner.

Ordet christendom har verkligen nu mer blifwit lika mångtydigt som ordet upplysning. Hwar och en bär det på läpparne, men troligen hafwa ej alla rätt öfverwägat, hwad de dermed mena. Härifrån har också flutit de mångfaldigt olika begrepp man gjort sig om en predikans fordringar. En del yrka, att en predikan uteslutande skall syftelsätta sig med den practiska sidan, inskränket af lagbuden, med uteslutande af trosklärore eller blott ett löst widbrändande deraf.

Andra åter yrka motsatsen och säga, att utan att bygga på den senares grundwal, gifwes ingen sann moralitet, om och inför menniskor, likwäl ej inför det högsta wäsendet. Ty all dygd och all fromhet, som ej är det genom lifwet i Christo, i lyds-

nad, kärlek och tro till honom, är ingen dygd, blott egoism.

De sberas trosbekännelse är ungefär denna:

Det finnes en Gud, som föreskrifwit menniskans wisa moraliska pligter till befordran af eget och sinas likars wäl. Dessa tillhör henne att iakttaga, så godt hon för mår. Till uppståndande häraf och så som ledstjernor har hon blifwit begäfwad med förnuft och samwete. Dessutom är henne i bibeln lemnadt många, ja de högsta wisheitsreglor. Af dem bär hon göra tillämpning på sig sjelf. Menniskan består af kropp och ande. Den senare är odödlig. Öfr ej andra, hwad du ej wilst att de skola göra dig. Tro derjemte, att det högsta wäsendet leder dina öden och wilst din sällhet. Hwad de så kallade mysterierna beträffar, så kan du temna dem derhän. De må tolereras. De hafwa troligen uppkommit af missförstånd och den tidens ringa upplysning. Efter hand, när tiden mognat, skola de af sig själwe förfalla. Christendomen bär vara en förnuftsreligion. Hwad jag ej med förståndet begriper, kan jag aldrig blifwa fruktbart för mitt hjerta!

Wi fråga våra läsare på samwete, om icke ungefär en dylik öfwertygelse, om ej offentlig, dock hemligen herrskar i många sinnen? Men är då detta en verklig Christendom? Nej, såsom den föresfinnes i bibeln, hwilken efter alla christna trosbekännelser mer och mindre betraktas såsom normen för det rätta och sanna? Uppstå wi forntidens skrifter, så så upplysningar wi äro deraf kunna hämta, finna wi ungefär redan i hedendomen dessa religiösa åsigter, om och i sagor och mytter bestående. Här af skulle då följa, att hwad wi kalla Christendom, ej är annat än en föräbladt hedendom och att wi, när den wälsignade upplysningen önnur mer hinnes sfiga, ha att wänta, en annan, tredje och sjerde Christendom och så in infinitum.

De senares trosbekännelse är ungefär denna:

Det gudomliga ordet är hufwudsällan för menniskans wetande och handlande. Det lärer ett förutgående fall, och häraf som en följd ett Guds eget föransattande till menniskans upprättelse. Som latsen kan menniskan ej upprätta sig sjelf. Guds sonnens mysterium tager här sitt början. Denna sberförelse är både för hennes förderwade wilja och hennes förörkade förstånd. Alltså, då menniskans genom fallet förörade den rätta blifwen och den verkliga kraften, är klart, att ett blott yrkande på war-

rälsbud ej kan utgöra grunden för den Christna religionen. Det wore ungefär som att befälla en blind att se, en som förlorat sina fötter att gå. Hon måste sålunda underwisas derom, att hon skall söka ljuset och kraften ej i sig utan i Gud. Härtil kommer hon genom förkrofselse, ånger, erkännande af sitt eget intet, sin oförmåga, och en lefwande tro, att hon kan finna försoning. Härigenom uppfattar hon och gör sig delaktig af den gudomliga nåden. Likasom blomman wäl har sin rot i jorden, men loka lefwer blott genom den och sig sjelf, men behöfver luft, och sol m. m., så är och förhållandet med människan. Men så länge ej hos henne finnes detta öfwerlemnande af sig till Gud, i det han bortkastar sin egoism, kan hon ej winna frälsning, ty hon har tillslutit sig för densamma. Som fri wärelse kan hon ej tvingas. Wisserligen må allt detta kallas ett mysterium, men är det ett mera förwånande, än hwad som dagligen tilldrager sig för våra blickar? Hur blifwer af ett litet frö ett träd? Må ej himlen förunnas att vara lika rik på underbarhet i människowerlden som i naturen? De bandla verkligen högst inconseqvent, som medgifwa ett och förkasta ett annat. Christus är och förblifwer fördenksfull grunden, hwarpå det hela skall byggas.

Swem af dessa båda har nu rätt?

Så mycket bär kunna inses, att i samma stund wi lägga Bibeln till norm och rättesmdre för vår religiösa öfvertygelse, måste wi åfwen ingå på de senast afstigit, emedan denna boks läror ej blott innefatta, ja till och med minst widröra endast moraliska pligter. Och att antaga en wis del och kasta från sig det andra låter swärligen verkställas sig, emedan allt sammanhänger med hwart annat och utgör ett helt. Denna boks förnämligaste lära är om människans upprättelse och medlen dertill. Redan i de första Capitlen af Mosebok förekommer, fast i dunkla ord, denna sanning. Den genomgår hela ledjan af Gamla Testamentets böcker och framstår i sin klarhet i det Nya. Här uppenbaras för oss Guds föranslalande att genom ett enskilt folk sedermera uppföra hela menskligheten.

Wi äro åfwen fullt öfvertygade om, att det för hwar och en människa gifwes wisja ljusa, heliga ögonblick under lifwet, då hon med sig sjelf förnimmer sanningen af detta, då hon inser, hwilken swag

och brottfull warelse hon är, åfwen med all sin förmänta dygd och kraft, då hon lifsom ser himmelens bypen, och finner, huru rent och klart der är, huru öfwermåttlig hon är att deraf blifwa en medlem, då hon måste erkänna, att för henne ej återstår annat än att med ångrens bittra gråt och med hela känslan af ett förkrofsadt hjerta kasta sig ned inför den ewige och utropa: Jag har intet godt werk gjort. Blifkar hon då omkring sig, så faller hon som barnet om modrens knå, om försonarens fötter för att besinna den sanna trösten. Då uppspirar i hennes inre den sköna blomman, wi kalla tron, då börjar hon att ålsta, berföre att hon tror, och werka i det gudomligas idé, ej för sin egentärleks eller egenlyst utan för Guds skull, kärlekens werk, berföre att hon icke lefwer sig mera sjelf utan i Gudi.

Ligger nu, i hwad wi yttrat, sanning, så följ, att wi åfwen hafwa för oss gifwet, hwilka fordringar man har att wänta af en Christlig prebilon.

(Slut. e. a. p.)

Underrättelse för Respektive Prenumeranter af denna Tidning.

Redaktionen har ansatt sig för i tid utskick i synnerhet för Prenumeranter i Landsorterna, att åfwen nästa år emottages prenumeration å denna Tidning, men blott för det första halfåret, emedan Redaktionen beslutat att berester utgifwa en ny Tidning i förre format och efter en mer utwidgad plan, hwilken, utom den litterära och juridiska stoffa denna Tidning eger, åfwen kommer att innehålla alla under stundande Riksdag förekommande ämnen af wigt.

Prenumeration å Kometen för nästkommande de halfår emottages i Stockholm hos Herrar Rosman och Engström med 2 R:dr 32 s. Banco och i Landsorterna hos Herrar Postförwaltare med 1 R:dr 3:co förhåning, såsom postporto arfwobes.

Stockholm,
 Elméns & Granbergs tryckeri.

R o m e t e n.

N:o 100.

Lördagen den 15 December 1827.

Vi hafwa tid efter annan meddelat i vårt blad åtskilliga musikalska nyheter, dem wi ansett böra förtjena en närmare uppmärksamhet, i synnerhet då de widbrer inhemsta Compositörers försök. Så så wi äfwen nu nämna, att Operan Gustaf Wasa lärer wara ett föremål för en omarbetning i musikaliskt hänseende. Herr Frans Berwald såges nemligen sedan en längre tid varit sysselsatt med att componera ny musikk till denna i historiskt hänseende patriotiska och omtvåkta piece, och lärer redan twenne akter deraf wara fulländade. Om musikens värde kunna wi ej inlåta oss i något omdöme, då wi ej hafit tillfälle höra den, och desutom ej äro några konstnärer, äfwen som wi icke känna, huruvida detta företag är föranledt på någon anmodan af Theaterns Styrelse, men underrättelsen hafwa wi ansett böra wara af intresse för Musikens wänner. Företaget är, så widt wi erinra oss, det första af någon Swensk på denna wäg, då det dermed åsyftar att bereda ett Nationelt Skådespel, sammansatt af en inländsk Poets och Musik-compositör. Det så torde denna Opera, oaktadt sina vackra partier, för längre tid sedan redan varit i behof af ett nytt musikalskt öfverlägg. Det är annars i vårt låra fädernesland icke owansligt, att äfwen inom de fria konsternas område afundsjukan, ja någon gång sjelfwa labalen spela sina qwinter. Sanningens contrabas ljude då deröfwer. Vi önska imellertid alla dem, som med allwar arbeta i musikalska försök å inhemsk wäg, den framgång hwarje redligt bemödande i sanning förtjenar.

Med Mars månad nästkommande är utgifwes i Lund en Theologisk Quartalskrift, för

hwilken Herrar Reuter Dahl och Thomander komma, såsom Redaktörer, att stå i spetsen. Att wi werkligen äro i behof af en religiös läsning af mera stadigt innehåll och grundlighet än, hwad våra eyberberdliga predikningar, som här och der stida fram i ljuset, eller dylikt förmår gifwa, är en sanning, som knappt behöfwer nämnas. De twenne Tidskrifter wi i detta afseende ega, den, som i Upsala utgifwes af Herrar Rogberg och Winbom, samt Theosophyne i Stockholm, synas, oaktadt deras värde, hafwa haft mindre inwerkkan än man wäntat, dels måhända, emedan de nog långsamt fortgått, som werlat ett aflytt intresse, dels och kanske i synnerhet deröfve, emedan de ej direkte ingripit i tiden med en skarpare hänsyftning på den religiösa sanningen hos oss. Planen för den ofwan angifne Quartalskriften känna wi icke. Redaktörernes både snille och kunskaper äro deremot en lofwande föremodan att så se något gebiget och rätt lesbart från deras händer.

Det såges wara påtänkt att med nästa år låta Musikpiecen: Den lilla Riddhättan, af Theaulon och Boildieu, uppföras på vår stora Theater.

Enligt underrättelser ärnade Fru Catalani gifwa på det gamla året twenne koncerter i Köpenhamn och förmodade man, att hon skulle qwardbjuda der in på slutet af Januarii månad nästa år.

Till Julen lärer Herr Stjernstolpe lemna i allmänhettens händer ett band af sina smärre poesier, innehållande lyriska stycken. Flere af dessa, som sbrut kringflugit i affskrifter, stola då säkertigen med dubbelt nöje återse och återläsa, då just i denna

genre Herr Eljernstolpes Sångmö alltid är lyftig och mången gång hänförande.

Barnaböcker öfversvämma efter vanlig beten wid Julens annalkande våra bokfador, om tiden medger, skola wi hålla en kort Julexamen med dem, för att sedan dimittera en del till ewig nerligt skollof i glömskans flod.

Svenska Akademien har den 20 dennes att utdela twenne pris, nemligen högsta priset åt ett åre minne öfver Canslipresidenten Bengt Drenstjerna; författaren uppges vara Canslipsten i Handels- och Finance-Expeditionen S. Schyberg. Med samma heder som detta blifwer en afhandling: Framfar na dagars wittra idrotter, i jemförelse med samtidens belånadt, och författaren dertill nämnes vara den bekanta öfversättaren af Washington Irving's Newyorkska historia samt Irlandska Melodier efter Moore, Amanuensen wid Kongl. Biblioteket Nydqwist. Andra Guldpennlingen kom mer ett poem Lifwet att åtnjuta. Åttskillige hopen en mention honorable för att med sålunda fanor så afståga. I fall ej pris wunnits för det första, hade Akademien varit, enligt stadgarne, nödsakad sielf författa ett åreminne. Herr Schyberg har gått Akademien i förwäg, och härigenom betagit allmän beten ett nöje, som hon så sällan och kanske aldrig har att förwänta.

Till Subscription äro anmälte 24 Teckningar till Frithiof af Herr Hamilton, förut berömligen känd för sina teckningar öfver Herr Ricanders Runor. När wi fått tillfälle se en större mängd af dem, skola wi försöka ett omböme öfver detta företag.

Landskapsmätaren Fernley, hwilken härifrån skulle afresa till Dresden, kommer att quardra i Köpenhamn öfver wintren, emedan en inträffande sjukdom der afbrutit hans resa.

Herr Copisten Ricander, som af Svenska Akademien erhöit ett resstipendium, och förflutne sommar begaf sig utomlands, är för det närvarande i Italien.

Wirsén, Platen, Örefverne, Conversationensbladet.

Man har wäl sagt om ett wist slag af Tidningar, att de fått sin benämning af tiden, ur samma stål, som lund af lysande, derföre, att

den ej har med ljuset att skapa Luceus a non lucendo; quia non lucet. Nolt.

Infallet har sitt värde, men hwar Tidning har dock sin Redaktion och sina läsare, och desse andas inom tiden, till dess ewighetens Hofscänker, döden, förbarmande indrager dem. De afspigla således hwar för sig en af den månghöfdade tidens physionomier. Och har tiden andra representanter än partiella? Hwad som i ett fall representera allt — indifferenspunkten — är antingen. Noll eller Gud.

Endast i följd af denna åsigt har Conversationensbladet denna gång kommit i ett sådant skick, som det ofwan rubricerade, och af oss blifwit wölet till skugga på wår tassa.

I den förflutna weckan har både Herodes och Pilatus blifwit wänner. Tidningarne, der de flodo på publicitetens theater, och än uppläste Franka Dagbladens långa rapporter, än krigade mot hwarandra, än af en sprakande patriotism språnge sig i lusten — allt till allmänhetens uppbyggelse, sammanstående wid denna tiden i en gemensam öfver öfver den nyss bortgångne Statsmannen, Örefve Wirséns förtjenster af det allmänna. Blott en enda kall physionomi gick derunder till wänstra sidan, der han höll ungefär följande monolog:

Jag Conversationens telegraf, hwar tankar äro rudimaterier, som efter bestämdt pris och på bestämd stund afhämtas till bearbetning af så många tanketomma talmaschiner, som icke bestamma Conversationen, om jag berömd, w jag wore då blott ett echo af Conversationen. Jag will då wända den raggiga sidan ut. Man skall då ropa, se den karlen är ta mig lifan fjellskändig, en man med instyltande på opinionen. Den afledne kallades allmänneligen fjällig, ty han ansågs för Financier, och Financier war han, ty han hade gjort sig sielf owantligt förmoden. Ego låg allt det owantliga deruti, att han blifwit rik. Det är i egenkap af Financier, som Örefve Wirsén erhållit större delen af sin rygbarhet hos oss; men wi tillstå, att wi för wår del icke tilltro oss att bedöma, huruvida denna rygbarhet har någon verklig grund eller icke. En Financier wid styrelsen af Svenska Statsärenderna tyckes wara en högst umberlig person; redlighet, sparsamhet och ordning böra wara enda grunderna för Sveriges financesystem. Wi beklaga endast, att Örefve Wirsén

sen icke egt tillfälle, att i sitt offentliga lif utveckla sin förmåga att verka till det allmänna bästa.”

De Grefiska Heroers loffångare, i den tiden, då en snabb häst och en poet kunde stänka oöddlig het, infästade många minnesrosor bland lagern. Dessa talare wid urnan, som hålla sermoner i Tidningarne öfver ödde, njå sig i stället att plantera om ej — åtminstone en tistel. Conversationsbladets svådomar äro bögt twiå och ekvivalenta. — Det wore verkligen hög tid att tänka på en spåst ter ny Spådomsbot för Dagbladsförfvare. Efter sin långa monolog aflågsnar sig ändtligen Conversationsbladet med en mine ungefär lik den Egyptiska domarens, som med sitt Nej kunnat hindra sin owån att föras öfver glömskans floder.

Stundom roar sig Conversationsbladet, oaktadt sitt hat mot Jesuitismen, med att uppresa i sin lilla wrå en bigtstol, till hwilken alla, som resa ur staden, begåra pass af Schwersåttbållarn, eller erhållit någon ny tjenstbesattning, måste fram för att examineras. Nyligen hade Herr Grefwe Platen den äran att så företråde. Bigten war wäl icke så lång, men desto kraftigare. För att nu två gånger i weckan upphämta all denna bronbigt, dertill fordras i sanning bra långa bron.

Uppriktigt sagt, kunna wi ej rätt förstå, hwar till nu allt detta slammer tjenaar, detta ringande med grytringar, detta trummande liksom efter förromda personer. Det förefommer verkligen likt Holpojkar, som nödwändigt wilja rida på hwar kapp, hwart plank, hwart stakett och hwar bock de så fatt på.

Men det återstår ännu en akt. Conversationsbladet njå sig ej blott med att tala, det will äfwen handla, och som prof derpå, upphängde det ej för länge sedan, dock in effigie, en Grefisk pirat, och höll från foten af galgen ett tal för att bewis sa, att som piraten war en Gref, så woro samtliga Grefar endast pirater.

Stutligen frågas med allwar, hwad begrepp man kan göra sig om Tidningsförfvaret i vårt land, der man ställer sig fram för sjelfwa den erkända förtjensten — endast för att så gör grimacer inför publiken, eller wid en nyligen afleden, allmänt aktad persons graf, hwilken hans sel må nu räknas flere eller färre, likwäl utpöstrade hela sitt lif, med all dess kraft, all dess stora förmåga åt sitt land, och för öf-

rigt, hwad canatiden beträffar, ut hwad synpunkt som helst, framställer den likwäl hos Nationen en styrka i dess wilja och en storhet i dess anda, hwar bewarande inom Swenska folkets mera tryggat dess bestånd, än Canalens ramlande wid en öfverflödningsning kan det förswaga, och utom hwilka twenne egen skaper de herrligaste förlager och förefatser betydbara lika mycket i en Kungs som i en Dagbladsförfvares hjerna? Intelligen, hwad begrepp skall man göra sig om en Tidning, som tror, att den af honom förmodade, men nu af honom saknade moraliteten hos dagens Grefar, uppkallat Europa att genom Eynard och Canning sätta sig i en beröring med Hellas öner, hwilken lått kunde föra en werldsbet i frid med två, Christendomen i twelamy med Jesuismen? På en högre bildningspunkt än händ, ehuru jemnhög med det wänliga sunda människoförståndets, har hwarie Grefwån, i alla mer eller mindre bildade Nationer förstått, att här ej wore fråga, hwilketdera af de två råa folk wore råa re, utan hwilketdera af dem lättast kunde komma ur råhetens tillstånd, derigenom att det ägde äldre och kraftigare traktater med Religionen, med bildningen, med snillet, menfligheten, dessa stora Europeiska wällden, som ändå bestämde de politiska makterna till ett afgörande steg. Dersöre försob hwart ädelst sinne så lätt att göra sitt wäl. Man såg å ena sidan ett okunnigt folk, som samma stund man lärt det att läsa, ägde den skönaste litteratur på jorden, och å den andra, ett okunnigt folk, som kunnat läsa och skrifa i årtusende, men endast läst sin Aristoteles och skrivit sin Koran. Man såg å ena sidan ett wäldigt, modigt folk, som, i samma stund det gjort bekant skap med sin litteratur, ägde en historia, der hjertesmodet af särskilda herrliga individer sammanslötade under seklernas lopp en tusenfaldigt föträffligare Iliad än Homers; der snillet och konsten, der sammanfånadens behag och hjertats frid sammanslötade en Ödyssee af tusende år, af hwilken Homers blott är författa fången; å den andra sidan ett wäldigt, modigt folk, på hvars Historias kala ringmur, inom hwilken så hast mod att begiwa sig, blott människohufwuden tala, fast tangorne länge sedan woro på dem afskurna, om stora Cannibaler. Och sist — hwem såg icke att det ena folket kämpade under minans baner, då det andra stred i morgonrodnan af Christendomens fol? Och Historien är här den bästa polemiska Theologi, Christendomens fö-

retråde framför hedendomen förde väl nu mer icke betviflas. Zensörum derför blott Islamismen med Hedendomen. Så länge hedendomen, ehuru i dunkla ord, från Egyptens pyramider till Olympens höjder, lärde folken under ådel verksamhet att kämpa mot firnligheten, huswudstaden till mensklighetens högre utveckling, och igenom sjelfsupoffringens dödsport bjöd dem hålla sitt triumftåg till en värld af renare njutningar, då bodde Gudarne på dessa lyaliga stränder och — Windarus hade rätt — att hvad de talade, ej skulle förklina från jorden. När Muhameds swärd i blödande hjertan instrifvit sin Alcoran, som målade sinnlighetens mot jorden rigtade njutningar såsom det högsta i tiden och ewigheten, se, då öfwergåfwo Gudarne dessa kusker, folken sjönko i dwala, ljuset slofnade, kraften domnade, sjelfwa naturen förlorade sin sägning. Derför glädjas ännu alla mensklighetens wänner öfwer Navarinos kulregn. Det åskar om wårarne. Det är tyft om wintren. Der skall åter planteras menniskocolonier på dessa medelhafskuster, på det att bildningen från de äldre kolonierna må en gång mötas i Asiens innersta djup, må mögnade räkas i sin härdoms första dal.

Öf härmed sluta wi vår nog långa conversation med ett blad, hwarom Argus rättwifligen yttrat, att det aldrig ägt några stående principer, åtminstone till dato.

Handlingar rörande kyrkoherdeswalet i Normlösa och Herrberga församling af Linköpings Stift d. 27 Måsi 1827. Första häftet. Stockholm, Nestius, 1827.

Sådan är titeln på en brochure, som nyligen utkommit från trycket, och handlar om begynnelsen till wedermödan, nemligen ett mål, som för några månader sedan wäckte det allmänna samtalsämnet i huswudstaden. Wi hafwa också meddelat i vår Tidning en del af denna rättgång, och wilja nu för lättre minne skull i korthet upprepa, hvad wi då anmälte. En tid efter förenämnde wäl, infom till Linköpings Domcapitel (d. 18 Juni detta år) beswår, hwilka bland annat innehållit, att Communiastiern på stället Kurman öfwertalt råfsegarne att wotera på Consiß. v. Notarien Peterson: Widar

re att nämnde Consiß. Not. Broder, twertemot försordningen af 1741, öfwerwarit walfördrättningen. Antligen att en bonde blifwit tvingad att wotera på Peterson, och slutligen, att man oaktadt Kongl. förlt. af 1746, uraktlåtit från predikstolen kundra det wltmesbörd de föreslagne af sine Consißorier undfått, så mycket nödwändigare, som en af dem war tjensigbrände utom Stiftet. Den 20 Juni ingafs till Consißorlum en återkallelse af dessa beswår, hwaras öfwer Domcapitlets utslag afstunnades d. 22 Jull, och hwilket wi längre fram något närmare öfwa försåda. Den 12 Aug. ingick Bonden Niklas Roswidson med underdåniga beswår till Kongl. Majest. så, hwari han wille åtaga sig bewisa, att återkallelse. Fristen war ett författadt dokument, och hvad honom enskilt angick, hade hans namn under densamma utan hans wetskap eller begifwande blifwit ditsatt, så långt war vår relation af detta mål avancerad.

(Forts. c. d. 3.)

Underrättelse för Respektive Prenumeranter af denna Tidning.

Redaktionen har ansett sig skyldig i tid nämnda i synnerhet för Prenumeranter i Landsorterna, att öfwen nästa år emottages prenumeratlon å denna Tidning, men blott för det första halvåret. Redaktionen beslutat att derefter utgifwa en ny Tidning i större format och efter en mera utvidgad plan, hwilken, utom den litterära och juridiska sica denna Tidning eger, öfwen kommer att innehålla alla under stundande Wälsdag förekommande ämnen af wigt.

Prenumeratlon å Kometen för nästkommande be halvår emottages i Stockholm hos Herrar Norman och Engström med 2 R:dr 32 s. Bant och i Landsorterna hos Herrar Postförwaltare med 1 R:dr B:co förhåning, såsom postporto-artswäl.

Stockholm,
Elmés & Granbergs tryckeri.

R o m e t e n.

N:o 101.

Onsdagen den 19 December 1827.

Harpan.

(efter Moore.)

Ljust klingar harpan, när striden fått slanna
Och lågorna sloknat på friggudens hård,
När lagrarne fladdra kring ålfarens panna,
Och kärlek gör pillar af frigarens swärd;
Men, waknar friget i detsamma,
Straxt hielstens blickar åter flamma,
Och swärdet swängs af wåldig arm;
När härar emot härar rusa,
Ei några andra ljud förtjusas.
In swärdens klang och ålfors larm.
E! då kommer harpan, när striden fått slanna,
Och lågorna sloknat på friggudens hård.
När lagrarne fladdra kring ålfarens panna,
Och kärlek gör pillar af frigarens swärd.

Ljust hördes harpan, när frigguden, strad
Af skönheten, njöt i des armar sin ro,
När myrten kring gyllene rustning blef wrad
Och kusworne byggde i hjelmen sitt bo;
Men knappt ett stridsbud honom kallat,
Höern ögat bliftrat, blodet swallat,
Med makt han flög ur mjölkwit arm,
Och åter för hans wakna öra
Ei annat ljud war wårdt att höra
In swärdens klang och ålfors larm.
Men harpan har kommit, när lugn åter andats,
Och skönhet igen lussat guden till ro;
När gyllene lockat med lagrarne blandats,
Och kusworne byggt uti hjelmen sitt bo.

En Stambok.

(efter Lord Byron.)

Liksom ett namn uppå en lifstens rund
Rätt ofta heidar wandaren i loppet,
Så midt på detta blad, när du får oppet,
Ditt öga fäste någon wånlig stund.
Och när din blick på namnet fästadt är
Till äwentyrs i något år som stundar,
Tänk då, att jag i öddens armar blundar,
Tänk, att mitt hjerta är begrawet här

2-n.

Herrar Westins, Sandbergs och Stedors
atelier.

Nu under det naturen gör sitt utkast till en blifvande wintertasla af snöfält, rimbeströdda trädd, stjernljus och månsten, träda wi inför dina ögon, wårda Allmänhet, med några wuer från en helt annan wärld, från phantasiens, känslans och snilletts outtömtiga rumder, några produkter från wåra inhemska konstnärers talangfulla händer.

Herr Professor Westin är, som man wet, nu hufwudsakligen i selskap med en Altartasla för Jacobs kyrka. Ämnet är: Christi förklarings på Lador. Ett stort, herrligt och högtidligt ämne. Det må i dubbelt hänseende nämnas en förklaring. Först och främst för de förklarande rösterna från höjden: Denne är min son, till hwilken jag hafwer ett godt beilag, sedermera för den inre förklarings, som föregår hos Trälaren, Andens, hwilken likom genombruter och går med sina strålar det kroppslige

ga genomskinligt, under känslan deraf, att Jag och Fadren äro ett. Segren öfver afgrundens frestande makter i öknen war wunnen. En stor inwigning, ett högtidligt erkännande skulle ske, och de högsta representanter för det gamla förbundet kallas till wärdnaden: Strångligheten och Mildheten. Han som under ljungeld och dunder mottog lagen på Sinai, och han som hörde Herrans annalkande, ej i blirten, ej i stormen, men i ett stilla wäder, en lustflågtande wärwind — bebådaren af ett kommande Evangelium. Hos den förra, mandomens kraft i en ålderdom, som ej kan åldras, och hos den senare, det milda, wärdnadshjuda, tilldragande, och Huswudsfiguren, Frälsaren, med öfwerlätenhetens, sonlighets och allt det himmelskas uttryck i en blick, som är riktad mot höjden, med sommarkagens solsken och lugn i anseendet, med ett genomskinrande ljus, som sprider sina strålar öfver det hela. Nedanföre, Låtsjungarne, böjde mot jorden och knäfallande. Åfwen till dem tränger en upplifwande stråle af ljus. Det hela såtunda af tafflan, för att taga en bild ur naturen, en herrlig wärdag, då solen förklarad träder opp. Bredwid henne på afstånd står den förblekna, de månen, ledsagaren under natten, och morgonstjernan, som bebådade gryningen, och under ligga berg och kullar liksom i en stilla, — ödmjuk och öfning.

Så hafwa wi uppfattat meningen med detta stora ämne. Dock, efter den grundteckning wi sett på duken, behöfwer denna altartaffla af oss ingen förklaring. Den förklarar sig sjelf i detta gudomliga anset och blick, som uppenbarar sig hos Frälsaren, i de tvenne å ömsesidor knäbjuda figurer, Moses och Elias, och i Johannes, hwilken till hälften upplystad, med handen för ögat, blickar opp på det stora skådespelet. Denna altartaffla blifwer den största, som finnes i Stockholm, om wi undantaga den af Ehrenstrahl i Storkyrkan, och som föreställer Yttersta Domen. Denna Herr Westins taffla är 25 fot i höjd och bredden i proportion deraf.

Då wi tala om behandlingen af religiösa ämnen, påminna wi oss hafwa sett på någon exposition tvenne tafflor af Herr Westin, hwilka förestälde en religiös akt, och hörde till våra inhemska historiska minnen. Den ena: Drottningens dop och den andra: Lutherska kyrkans antagande. Dessa tafflor låro warit beställda af salig Hans Magnus Carl den 13:de, och ämnade att pryda Capel-

let på Rosersberg. De borde då utföras i följande scala, hwilket wäl meningen ursprungligen warit.

Wi omnämnde för en tid sedan det herrliga nationella i företaget af utgifwandet af Ett år i Sverige, och hwari Herr Professor Sandberg säger en så huswudsaktig och berömlig del. Ungelär i samma genre framstår en följande taffla, hwarmed nämnde konstnär nu är sysselsatt, föreställande Högstads husstorget och Gustaf Wasas staty, hwarmet omkring i strödda partier, i en beundrande skåning, äro församlade åttio olika provincers allmog, såsom Dalkarlar, Wingåkersboar, Lappar, Biefingsboar m. fl. Alla figurerna bära i sina anseenddrag, sina klädedrägter och sina kroppsställningar en högt trogen afbild af det karakteristiska, som utmärker provincen, så att man i sanning måste beundra konstnärens stora skicklighet att så fint och säkert kunna uppfatta de individuella dragen. Det är också här utinnan den stora konsten består. En annan mindre taffla är åfwen utkastad, som föreställer en hemkommen Wingåkersbo, hwilken wäntar sin häst, under det hans gumma står och ser derpå och gossen kommer springandes mot fadren.

Wi komma nu till en konstnär, hwars lifande talang lofwar att en gång framställa honom lifom en af våra störste Landskapsmålare, med undantag af Herr Falherantz. Det karakteristiska, som utmärker Herr Falherantz och Herr Etzdorf tro oss wara följande: Den förras tafflor hafwa det Episkt Idylliska, den senare det Episkt Idylliska. Den ene kastar öfver sina tafflor ett bländande, lifligt och njutningsfullt skimmer. Allt andas sommar, wärma, wällust och ett sakligt lif. Man ligger lika som i almhögt långt gräs, med alla blomsterdotter för sin uppfrestning, den eldiga himmelen öfwer sig, det sakta flågtandet af löf omkring sig, ett stilla framsorlande wattenfall bredwid sig. Hela scenen är full med spner och drömmar om ett lewde Arkadien.

Herr Etzdorf åter söker naturen sådan, som hon är, antingen på sitt torftiga Nordcap eller i sitt mera bördiga och frodiga lif midt ibland Smålands björkdungar, wattenfall och klippor. Ingen röjdning eller slädning tillåter hans pensel. Stubbar med sin swamp på, solbränd mossa, språnghstenar och af åstkan splittrade eller half förbrända trån finna jemte det pypiga, friska, gröna och lifwande sitt rum på hans tafflor. De äro rena, lif-

ra aftryck af den nordiska naturen. I detta fall synes han gå i samma spår som den bekanta Landskapsmålaren Evertingen. Helt synes han älska det dystra och melancholiska. Wandringar i ihåliga skogar, en brant stig wid ett framstörtande wattenfall, der träden liksom stälwa för dånnet. Wi vilja här nämna några af hans nyare compositioner; hvilka dels äro fullbordade, dels ännu under arbete.

Bue af Rosendahl. Utsgiten är ej tagen frammanför Slottet utan från Ludugårdsgårdet, ungefär, som wi funnat tycka, på en liten höjd, under några träd, nära wid vägen till Djurgårdsbrunn. Härigenom har konstnären den fördelen att få förefälla en del af Djurgårdswiken. Mellan löst träden på andra sidan stranden höjer sig gansta pistoreft Slottet. Denna tafsla är ännu blott i utkast.

Sjerneholm, en egendom nära Nykøping. Författaren till denna uppsats har ej egt tillfälle se detta ställe, och kan sålunda ej bedöma troheten i uppfattningen. Efter hvad man kan se af tafslan, hvilken dock ej ännu är fullt färdig, måtte denna nejd vara en bland de vackraste, ty alla partier bitraga här att fångla blicken och intaga själen.

Utkast till Rörås kopparverk i Norrige med sitt wattenfall.

En resande, som laggt sig på en bergshäst att sofwa.

Twenne smärre flogstycken.

Ett större flogsparti på Wermdon, ett fullt färdigt stycke och högst förtjusande. Sallsjövattnet, holmen till wensler, träden; kreaturen som längre bort i fluggan beta, allt är med sanning och trohet återgifwet.

Twenne tafslor, förefällande ett Wattenfall ner i Småland, taget från twenne olika sidor. Dessa få högst behagligt. Man ser verkligen, att man är i en Smålandstragt. Dessa tafslor förtjena länge befrådas.

Elscarleby wattenfall, till det mesta ett utkast, men lofwar någon ting stort. Buen är också i sig sielf majestätisk. Wi hafwa här af, om wi ej bedraga oss, ett i Stentryck, men som är ingen ting mindre än wackert.

Ståke ännu ej färdigt.

Och härmed sluta wi vår lilla Exposition för denna gång. Wi hafwa trott densamma ej böra wara utan allt intresse, då det är med konstnären,

som med mången annan, att han ej länge får wara herre öfwer sina egna barn; hwadan de snart undandryckas allmänhetens blickar. Denna uppsats kan också tjena till ett försök att visa, hvad våra inhemsta konstnärer producera till heder för vårt land. För denna gång hafwa wi ej haft tillgång till widrä några flere. Kanste ett annat tillfälle förfäffar oss dertill en bättre läglighet.

Musik.

Den till Kammarjungfru förkladda
Kammarhandlaren.

(Insändt.)

Under namn af Elise eller qvinnan i sin fullkomlighet, finnes i Staden S^o en förkladd Kammarhandlande, som för det närvarande förfser det såcka könet med allt nipper, kram och galanteri, waror af alla slag. Trappor och förslugar, i det hus han bebod, bestormas från morgon till qvällen af en otalig mängd damer af alla klasser, och som lokalens inskränktighet, i förening med en nödig omtänka mot öfverräkning, icke tillåter att alla insläppas på en gång, tillgår här precis på samma sätt som wid förnåma liks utställande till åskådning: att wisa stökar insläppas i sänder. I sällskap med en bekant, besökte jag, för några dagar sedan, nämnde, i Wadom hållne försäljningsmagasin, mindre i afsigt att löpa än för att sielf förwisa mig om möjligheten af en så uppenbar framförelse, hwars utförelse syntes mig så mycket ömsiggare, som wi ega offentliga embetsmän, hwilkas skyldighet det är att waka öfwer lagarnas helgd och medborgares öförförda åtnjutande af deras lagliga fri- och rättigheter.

Sedan wi med nöda arbetat oss trappan oppföre, och genom min wäns bekantskap med huswärdsperson i piecen, erhållit rättighet att nattas, inkommo wi i ett rum, der allt förordade den yttersta grad af en städad ordning. Soffor, stolar, bord, fönsterspöffer, nattkomoder intogos af schawlar, sidenvyger bombasiner, Italienska hattar, glas, ljusstakar, lampor, netteldukar, gozer, porcellaine och modeartiklar af alla slag. I andra rummet stod utmed väggen ett forsepiano, till hwilket såsom noter, woro upplagde blonder, schawletter, handskar, skor och band,

hwilka under ett duff och stilla accompagnement framgittade den bekanta wisan: det war en gång en man af dygd m. m. Harpan, som stod i wän, war öfwerdragen med en hwit spetsvoile, och i waldthornet hängde en bit svart frusflor. Jag frågade en närstående, om äfwen dessa instrumenter wore till salu? Men erhöll till swar: att Elise älskade musit med samma passion som en smygehandlare mörkret. Elise hörde swaret, och wära ögon möttes med den till mig ställda frågan: Hwad begagades? Jag erinrade mig härwid, att samma fråga gjordes afskeddade Tullskrifwaren i Nådendahl, Petter Bredström, på ottioalet, af Ryparen på Victoria; men som jag icke kunde följa hans exempel och begära bwarken färsköld eller pontad, anhöll jag om ett halft qwarter — kammarduf.

Swaret blef helt kort: jag säljer icke mindre än ett qwarter. Jag bad om ursäk, och anhöll om ett helt, som genast afstafs, och inlindades i ett blad af Kongl. Maj:ts senaste Nådiga kunnörelse till föreskommande af Lurendrejeri och Tullförnämning. På en lämnad 10 R:dr R:gd erhöll jag tillbaka 3 R:dr 36 s. s. m. med den försäkran, att ingen minuteur skulle sålt ett flitt quantum under 2 R:dr R:gd, och att man deri kunde finna fördelaktigheten af en obeskattad kammarhandel. Jag som sann mig hafwa betalt min kammarduf med 6 R:dr 12 s. R:gd, tyckte wiserligen differencen wara något stor; men som jag ombittigen kunde inse handelns fördelaktighet, åtminstone i afseende på min casa, gjorde jag något butterni den anmärkningen, att en handlande åtminstone står kunna åtsjilja en sedel på 10 R:dr R:gd från en på 3 R:dr Bico. Elise bad, på ett charmant sätt om förlåtelse, rättade mistaget, och återgick till Damerna, om hwilkas öfwerseende i flitt fall hon syntes wara mera förwisad.

Utkommen på gatan, frågade jag min medföljande wän, om nämnde kammarhandlare wore, en ej blott förklädd, utan äfwen en verklig kammarjungfru, som slagit sig på handel, och att det endast wore den qwinliga blygsambeten, hwilken afhöll henne ifrån att uppträda offentligen. Han swarade, att han härpå ej kunde ge något rätt besked, oaktadt hennes tycke för galanteri, och i det fallet hoppades han till Julen se henne uppklädd till Mamsell, så mycket mera supponabelt, som hon på den i förledne

weda warande mafferaden utklädt sig till en luren dräjdare för att på detta åfsädligt moraliska sätt wara allmänheten för ett dylikt handtwerk. Dessutom hade han hört, att som hon är mycket patriottisk, och det högligen bedröfwar henne, att hon ej till Staten får contribuera med några utskyder, hon ernar infomma till Wederbrände med en suplik om tillstånd härtil, och om detta skulle wägras, åtminstone blifwa slagen till plikt för ofoflig handel.

Jag swarade, att det war stada, att Herrar Revisorer redan begifwit sig från staden, i annat fall kunde de, såsom förmodligen blifwande Riksdagsmän, tagit närmare notice om den utklädda damen, för att wid en kommande Riksdag begagna henne i processjonen såsom en lefwande bild af wädet lands blomstrande tillstånd, med flor, tyller, gazet och sjaartiklar, öfwerhöljdt från hjesan till fotabjället.

Underrättelse för Respektive Prenumeranter af denna Tidning.

Redaktionen har ansett sig tydlig i tid nämnda, i synnerhet för Prenumeranter i Landsorterna, att äfwen nästa år emottages prenumeratån å denna Tidning, men blott för det första halvåret, emedan Redaktionen beslutat att derefter utgifwa en Tidning i större format och efter en mera utbyggd plan, hwilken, utom den litterära och juridiska för denna Tidning eger, äfwen kommer att innehålla alla under stundande Riksdag föreskommande ämnen af wigt.

Prenumeratån å Romelen för nästkommande halvår emottages i Stockholm hos Herrar Norman och Engström med 2 R:dr 32 s. Banco och i Landsorterna hos Herrar Postbrevskare med 1 R:dr Bico förhöjning, såsom postporto-arfwort

Stockholm,

Elmäs & Granbergs tryckeri.

R o m e t e n.

N:o 102.

Fördagen den 22 December 1827.

Handlingar rörande Kyrkoherde-walet i
Normlösa och Herrberga församling
af Linköpings Stift d. 27 Maji 1827.
Första häftet. Stockholm, Neftius, 1827.

(Forts. fr. N:o 100.)

Här följer nu Dom-Capittlets i Linköping un-
derdåniga förklaring, så lydande:

Stormåttigste Allernådigste Konung!

Till Åtlydnad af Eders Kongl. Maj:ts Nådiga
befallning får Dom-Capittlet i djupaste underdånig-
het afgifwa sitt utskäntande öfwer de underdåniga be-
svår Niclas Arfwedson i Herrberga ansökt öfwer
Dom-Capittlets utslag af den 12 Julii innevarande
år, hwarigenom Consistorii vice Notarien Magister
Samuel Eric Pettersson, som wid Kyrkoherdewalet
med Normlösa och Herrberga församlingar de fläs-
te röster undfått, sedan de öfwer samma wal ans-
förde besvär af beswåranderne slielwe blifwit ge-
mensamt återkallade, ansetts berättigad, att erhålla
fullmagt på nämnde Pastorat.

De besvär öfwer det den 27 följande Maj håll-
ne Kyrkoherdewalet, hwilka af femton Ledamöter från
båda församlingarne den 18 derpå följande Junii i
Dom-Capittlet ansödes, återtogos twenne dagar der-
efter eller den 20 ejus dem. Under återkallelse-skrif-
ten sunnos tecknade alla deras namn, hwilka under-
tecknat slielwa beswårsskriften. Att så wäl Klaga-
dens egen, som Wönderna Carl Larsons och Jonas
Erlings namnteckningar woro i någon mån olifa på
beswår- och återkallelse-skrifterna, undgick wiserlis-
gen ej Dom-Capittlets uppmärksamhet. Härpå trod-

de sig Dom-Capittlet likwäl ei böra fåsta något af-
seende, hållt det ansåg en så ringa skiljaktighet i
namnteckningen som den ifrågowarande lätteligen
kunna inträffa hos mindre skriftkunnige. Icke den
minsta hwarken skriftliga eller muntliga upplysning,
att någon försatskning egt rum med namnteckning-
arne under återkallelse-skriften, har blifwit Dom-
Capittlet lemnad: och anledning till misstanka der-
om kunde så mycket mindre uppstå, som N. J. A-
brahamson, hwilken under slielwa Beswårsskriften
tecknat sig som skriftförwärtare och intåmnade
den, åswen, enligt Consistorii Notaries-Expeditionens
intyg, i egen person och åstblid af en annan bland
beswåranderne, Nämndemannen Anders Petter An-
dersson i Skonberga, till expeditionen ingaf återkäl-
lelse-skriften. Enär förden skull allt ämne för widas-
re twist anlågs genom denna sednare skrift hafwa
upphört; borde naturligtwis Kyrkoherdewalet, såsom
icke öfwerklagadt, fastslåas. Utslaget derom afsum-
nades tre w dör efter återkallelse-skriftens intåm-
nande: en omsändighet som Dom-Capittlet så myc-
ket mindre tror sig böra lämna oanmärkt, som Klaga-
ganden, twert emot verkliga för-ållandet, drifvat sig
inför Eders Kongl. Maj:ts i underdånighet förebära
den brådsta, hwarmed Dom-Capittlet afsummat bes-
sagde utslag.

Åf, de inkomne underdåniga förklaringarne, hwil-
ka Dom-Capittlet härjemte underdånigst får bifogad
upplyses, att tio af de Wönder, som beswårat sig
öfwer wålet, slielwe egenhändigt underskrifwit åter-
kallelse-skriften, att Johan Carl Swenson i St. Skon-
berga, Carl Larson och Jonas Erling i Torpa wäl
icke egenhändigt tecknat sina namn under nyssnäm-

da skrift, men att sådant dock skett med deras vilja och samtycke; att Petter Carlsson i Brynstorps, oaktadt han för sin del synes hafva önskat besvärrens fullföljande, likväl uppdragit åt Anders Petters Anderson i St. Skonberga att teckna hans namn under återkallelse-skriften, samt sluteligen, att klaganden Niclas Arfwidsson ej egenhändigt underskrifvit, hwarken beswärs- eller återkallelse-skriften, utan anmodat N. J. Abrahamson i Mellan Carleby att teckna hans namn under den förra, med bestämd tillfägelse åt denne, att han måste ansvara för den kostnad honom (Niclas Arfwidsson) kunde åbringas genom de anförde beswären, hwadan och, då alla de öfrige beswärande återkallat beswären, N. J. Abrahamson under återkallelse-skriften tecknat både sitt eget och Niclas Arfwidssons namn.

Då således alla namnen under ofta nämnde återkallelse-skrift äro dels egenhändiga dels med vederbörandes bifall och goda minne underskrifna, med undantag af klagandens eget, hwilket N. J. Abrahamson i Mellan Carleby, som med klagandens tillåtelse förut under sjielwa beswärs-skriften skrifvit dess namn, sedermera åsven under återkallelse-skriften tecknat, utan att derom wara af klaganden direkte anmodad, men för att undwika det ansvar för omkostnader, hwartill klaganden, i händelse af beswärens fullföljande, honom tillförbundit, så hemställer Dom-Capittlet till Eders Kongl. Maj:ts eget höga ombesörjande, huruvida de underdåniga beswären kunna på något sätt förändras till ändring i Dom-Capittlets i denna sak gifna utslag.

Skulle dock Eders Kongl. Maj:ts i näder finna lämpligt, att afseende bör såstas wid dessa underdåniga beswår af Niclas Arfwidsson, hwilken, enligt N. J. Abrahamsons underdåniga förklaring och åtskjälande attest, hwarken undertecknat beswärs- eller återkallelse-skriften, och som rörande denna sednare defutom yttrat, att det varit bra, att N. J. Abrahamson återkallat proceßen, och skulle i följe häraf den till Dom-Capittlet intlemnade beswärs-skriften till pröfning upptagas, så anser sig Dom-Capittlet bördiga i underdånighet såsta Eders Kongl. Maj:ts nådiga uppmärksamhet på vice Notarien Mag. Peterssons i dess förklaring gjorda underdåniga anhållan, att frågan om den påstådda namnsförskifningen, som wid vederbörlig werdelig Domstol bör behandlas och icke på något sätt affers honom, må blifwa

skild från sjielwa huswudsaken, som till Dom-Capittlets åtgärd hörer.

Med djupaste undersätlig wördnad, trohet och nit framhärde

Stormågtigste Allernådigste Konung!

Eder Kongl. Maj:ts

Lindöpings Dom-Capitel

d. 27 Oktob. 1827.

Allerunderdånigste och tropligtigste
Tjenare och undersätere

M. Wallenberg.

J. H. Kinnander.

Ewen Lidman. Oh. Stenhammar. L. Laurenius,
F. W. Ekenstam. D. L. Kinman. A. A. Arwedson

J. Janson.

Nu följa en mängd smärre bilagor, dem wi för widblifstighetens undwikande förbigå, med hänwisa-ning till sjielwa den tryckta skriften för dem, hwilka önska taga kännedom om sjielwa detaljerne.

Den 1 Decemner intlemnade Niclas Arfwidsson underdåniga påminnelser wid de ingifne förklaringsgarne, så lydande:

Stormågtigste Allernådigste Konung!

Se dan Eder Kongl. Maj:ts behagot genom Nådiga Remiss af den 15 sista Augusti införda vederbörandes underdåniga förklaringar och Consistorii i Lindöping underdåniga utlåtande öfwer de beswår jag i djupaste underdånighet ansökt öfwer berörde Dom-Capittels utslag af den 12 sista Julii, hwartil genom Consistorii vice Notarien Magister S. E. Pettersson blifwit ansedd berättigad att erhålla fullmakt å Normalska och Herrberga Pastorat och samma Consistorium nu tillhopasamlat en rätt ansentlig mängd af förklaringsgar, men ändock, efter hwad mig till underdånighet synas, råkat glömma en af de nödwändiga, så torde i näder tillåtas mig att så alltförmanligt med några underdåniga påminnelser beledsaga.

Så widt jag kan inse war det wäl icke blott de Församlingsboer, hwilka besörjt namnteckningarne under återkallelse-skriften, som borde öfwer mina underdåniga beswår sig förklara, utan åsven, och egen- telligen, Consistorii-Notarien, Kongl. Bibliotekarien och Riddaren Magister J. Janson jemte Consistorii vice Notarien Magister S. E. Pettersson och vice Amanuensen Magister Berghelius. Dess twenne för

ware emottogo min, i Månndemannen Anders Lars-
sens i Wdtestad närvaro, gjorde mundteliga anmä-
lan om återkallelse-striftens oriktighet och den förre,
såsom ensam för expeditionen ansvarig, kan icke laga-
ligen undandraga sig den förklaring, som för sakens
utredning är nödig; men hwartill förklaringar be-
höfwas af Petter Nilson i Skonberga med flere an-
dre, hvilka sjelfwe tecknat sine namn under bägge
strifterne, torde wara swårt att inse, enär man wid
werldeliga Domstolar, dit nu förwarande fråga laga-
ligen och egentligen hörer, icke ännu bragt det der-
hån, att en person tillåter sig en olaglighet, men
låter en annan förklara sig deröfwer, på det att det
erforderliga quantum af förklaringar icke må saknas.

Det tyckes wara en Lindsöpings Consistorium ens-
kom tillhörande rättighet, att, enär Lagarne stadga,
det skola yppade stridigheter om prestwal stitas wid
werldelig rätt, låta denna ersättas ömsom af extra
sockenstämmor, ömsom åter af mindre behörige för-
klaringar. Om sådant instämmer med Lag, wägar
jag icke afböja; men om sådant är orätt, lärer det
wißt icke undfalla en lika mild som rättwis Konungs
uppmärksamhet. För min del wägar jag tro, att
förklaringarne ingenting betyda, så framt Consisto-
rium icke tillika styrker, att Consistorium egde dem
allesammans i handom före den 12 Julii, då Con-
sistorii utslag afkunnades.

I annat fall urskulda de icke Consistorium. Det
war Consistorii oriskorliga skyldighet, jemlikt Eder
Kongl. Maj:ts Nådiga Kungörelse af den 1 October
1812, jemförd med Kungörelsen af den 29 Juni
1773 och 15 Cap. 10 §. Nättegångs-Balken, att icke
upptaga ansöknungen om beswärens nedläggande till
pröfning, endr icke någon Concepsist hade derunder
tecknat sitt namn. Denna förbindelse blades ännu
mera genom de olika namnteckningarne, som hwar-
ken bordt undgå, ej eller, enligt Consistorii nu gjor-
de medgifsande, undgingo dess uppmärksamhet. Ze-
ke eller war Consistorium ofunnigt om desse stadgan-
den; ty på sätt samma Consistorii den 6 föregående
de Juni utfärdade och härhos i styrkt affrist wid-
fogade utslag innehåller, hade Consistorium just på
denna grund ödmät beswärande öfwer Prestwas
Iet i Christdala förlustige sin beswärsrätt. Att nu
inom ungefärligen en månads tid sålla twänne rätt
motsatta utslag, synes wißna om något serstildt
privilegium att stundom tillämpa, stundom eftersät-
ta samma Lag.

Oriktigheten af Consistorii förfarande ligger före
den skull i öppen dag. Den ursäktas illalitet af när-
gra efteråt erhållne förklaringar och erkännanden,
som den mildras genom Consistorii tro om olibheten
emellan "mindre striffunnige personers olika namn-
teckningar wid serstildta tillfällen." Att jag icke
sjelf skref mitt namn under beswärsstriften, erkän-
ner jag, men jag satte dock derunder mitt bomärke,
hvilket saknas på återkallelse-striften, emedan den
tillkommit utan mitt begifwande. Af denna och de
flere anmärkte skiljaktigheterna, hade ett om lagar-
nes efterlesnad nogråknadt werl hämtat anledning
att undersöka förhållandet, innan måtet företogs till
afgörande. Utminstone hade dermed ingen brådsk-
behöf, hvilket jag ännu en gång wägar i under-
dånighet anmärka, emedan jag den 10 Julii hos
Notarie-Expeditionen gjorde min mundteliga anmä-
lan och twenne dagar derefter, eller den 12 Julii,
hade beslutet hunnit att fattas, justeras och afkunnas.
(Fortf. c. a. g.)

Strödda tankar ur min plänbok på Swens-
ska Akademien's högtidsdag, förledne
Torsdag.

Financielt hänseende är werkligen den stora
karamellen såsom det rätta succus et sanguis det
wigtigaste, när man betraktar ett wunnet pris från
dess reella sida; ser man det åter från en ideel, så är
det wäl den utmärta hedern, complimenterna och bänk-
ledningen, som egentligen förtienar att efterströfwas.
Så begagnas påfogelns hierna till mat, såsom en
lätterhet, och dess sjuertsjädrar till prydnad.

Huru strifwes ett Ereminne? Författaren
måste göra som den Attiska röfwaren Procrustes.
Dionysius berättar nemligen, att han örukade måta
deras längd, som han tog till fånga, efter en wiß
fång, och afbögg så mycket af deras kroppar, som
ej hade rum i fången. De som woro för korta lät
han på marterande sätt utsträcka. Likwäl kan det
gå med en sådan författare, som med oswannämnde
Procrustes. Han fick en gång satt på Hercules,
och wille också ta märke af honom, men denne slog
honom så kraftigt i flinten med sin klubba, att han
alldrig mer stod upp.

Någon förändring skulle wiß utan att berföre öns-
ka råtna öf till en affällig skola, wisja för reså

afseende på hedersbånden. Den är verklig
för låg. Den behöfde minst en half alns uppöj-
ning. Härigenom wore publikken i tillfälle att ej ta
någon på sina snällen, antingen hon såg se dem på
gatan, eller i rundeln af ett wäl rangeradt tillbord.

Till långa bron påsa stora lockar. Denna an-
märkning rann mig i sinnet wid betraktandet af nå-
gra gentilt belöftrade herrar på uppöjningarne.

Till musik fordras ett urholkadt tråd, tagel och
fårtarmar. Wänne förhållandet kan wåra annors-
lunda i poesien? Om författaren sjelf föreställer
trådlöfen, så har han tagel från sin Vegas och fåre-
tarmar erhållas öfwer allt.

Ett litet och trångt hufwud har också sitt wår-
de, men hwilket stort anseende bekommer det ej un-
der en trelantig hatt! Wi sågo flere sådana. Wår-
te de länge storera.

Wången har skandrat den yttre pompen och stå-
ten wid denna högtidlighet, och önskat den förswun-
nen. Dese hafwa glömt, att om man affskalar bar-
ken på träden, så förtorkas de.

Med samma heder är inte det betsamma som
att ha den åran sitta till bords hos Abraham, Isak
och Jacob, och ej så någon mat?

Man har påstått att Swenska Akademien wore
en redan föråldrad inrättning. Om så är, liknar
hon den fordna Sibylla, i hwilken statkonstens Gud,
Apollo, förskådade sig. Hon bewilljade hans önsket
med förbehåll att så lesa så många år som sand-
korn i en full hand. Den beklaganswärda damen!
hon förglömde att jemte många år, åfwen förbehålla
sig en fortwarande ungdom.

Academiens wal har fallit på hänwisar
slundom till sabeln om Ornen och Minervas uggla.
Wellan dem uppstod en gång en strid. Du ditt
spöke! sade Ornen. Intet så håstigt, min unga
herre! kom ihåg att Olympen hufvud och båda. Wiser-
ligen, swarade Ornen, men med den åtskillnad, att
jag genom min egen höga flygt uppsligt till den
plats, dit du aldrig kommit, om ej Gudinnan ge-
nom sitt förbarmande förhulpat dig.

Att länge preludiera för sitt ämne med en mängd
aphrafer och antitheser lärar höra till saken. Så gå
de Catholska presterna, krusande och bugande, kring

altaret, till dess en thorgosse fattar dem wid handen
och uppleder dem; så lesa wisa husdjur långa stans-
den med sitt rof, innan de förtära betsamma.

Wisa tåflande likna de hos Lucretius omnämna-
da aves Stymphalides, hwilka på en gång äro på-
gade både af hunger och durchlopp.

Det är med mångt poetiskt lif som med binen.
Dessa kunna blott pilera (sticka) för en enda gång
men de dö också deraf på coupén.

Har man förebrått Akademien äldre skrifter
för stelhet i form och en alltför långt drifwen cor-
rekthet, så kan man på de yngre prisbelönade läse
pa Voltaires uttryck: Nous eumes longtems neal
muses, la sainte critique est la dixième, qui est ve-
nue bien tard.

Men attén är slutad och jag slutar min upp-
satts med salig Dagers vers:

O läsare! märk
Och styrk de werks,
Som gifwa bröd
I allan nöd.

Underrättelse för Respektive Prenumeran-
tanter af denna Tidning.

Redaktionen har anfett sig förbig i tid nämnda
i synnerhet för Prenumeranter i Landsorterna, att
åfwen nästa år emottages prenumeration å denna
Tidning, men blott för det första halfåret, emedan
Redaktionen beslutat att derefter utgifwa en ny Tid-
ning i större format och efter en mera utwidgad
plan, hwilken, utom den litterära och juridiska stöd
denna Tidning eger, åfwen kommer att innehålla
alla underrättande Riksdag och kommande ämnen
af wigt.

Prenumeration å Kometen för nästkommande
de halfår emottages i Stockholm hos Herrar Not-
man och Engström med 2 R:dr 32 s. Banco
och i Landsorterna hos Herrar Postörspaltare med
1 R:dr Banco förhållning, såsom postporto, arsword.

Nästa Nummer utgifwes Julastonen wid vanlig tid.

Stockholm,
Elméns & Granbergs tryckeri.

R O M E T E N.

N:o 103.

Måndagen den 24 December 1827.

Stagnelli Episka poem Vladimir den store är i originalets meter öfversatt på Tyska språket af Consul Berg.

En nyåret utkommer i Köpenhamn en poetisk Kalender eller Nyttårs-gåve, der författare från allade tre Nordiska rikena, Sverige, Norge och Danmark uppträda. Efter hvad vi egt tillfälle af några profark se, blir upplagan i typographiskt hänseende nitid och wacker.

En predikan: Jesu Döy med Helig Ande och Eld framställdt, wid en Judisk ynglings Öbelselse af Regm. Pass. A. Berg, har nyligen lemnat pressen. Den är i en jemn, wärdig och enkel styl affattad och Frälsarens uttryck: att döpa med helig Ande och eld, klart utvecklad. Bilden om gubben på sista sidan synes något affekterad. Att leda en stråle från ett gubbe till hjertat är wäl icke riktigt uttryckt. Gubben har ingen utgående stråle.

Minnen af L. Hammar stölb, med porträtt, äro dessa dagar komma i Boklädorne. Porträttet är efter en ritning af Professor Sandberg och är böjligt. Boken innehåller: Lat af Herr Doktor och Öfwerhöfpred. Hedren wid jordbäfningen. En Biographi, samt verser öfwer den afledne. Boken jemte porträttet är på befohlnad af twenne ledamöter af Boktryckerisocieteten utgifwen, samt upplagan skänkt åt den efterlefwande familjen. Detta be- drar likaså mycket desse herrar, som det witsordas, att den bortgångne äfwen der förstod att göra sig förtjent af menniskors aktning och tillgifwenhet. Den, som närmare kände den afledne, skall i talet anges nämt blifwa öfverraskad af den stora skickighet, hwarmed talaren förstått att uppfatta Hammars stölds individualitet, både såsom menniska och så

som författare, utan att förblife hwarken hans le- terära förtjenster eller sel. Det är ibland de bästa så kallade listat wi läst, Christligt, sannt, utan ords- flöde och denna jagt efter att frappera med wänning- gar och antitheser, som råttnu blifwit oöbelig. Man- nill se den saknades bild wid graswen, icke huru han är svept.

Handlingar, utbrände kyrkoherde-walet i Normlösa och Herrberga församling af Linköpings Stift d. 27 Maji 1827. Första häftet. Stockholm, Resenius, 1827.

(Forts. fr. N:o 102.)

Ut Consistorium icke af sin Notarie erhåll under- rättelse om samma anmälan i Expeditionen, bewis- saf, antingen att Consistorium icke lär hafwa myc- ken reda på tjenstemannen wid dess Expedition, då desse tilltro sig att med tyfnad kunna förbigå en sådan anmälan, eller ock att samma tjenstemän ega rättighet eller wana att, när tillståndet medgifwer, utdela serfildte prof af sin ynnest, då, enligt Con- sistorii förklaring, bemänta Expedition wäl intygat, huruledes återkallelse-fristen inlemnades af A. J. Abramson, men deremot förteगत mina ansörde be- tänkligheter emot denna skrift. Jag har likwäl swårt att föreställa mig, att detta intyg af en först i se- nare tider känd, ehuru ännu icke af Lagen erkänd, Embetsmyndighet, kallad Consistorii Notarie-expedi- tionen i Linköping, kan uppfylla Lagens kraft i of- wan återopade 10 §. samt 6 §. 15 Cap. Rätts- gångsbalken, att nemligen å ingen inlaga skall döms- mas, om ej den satt sitt namn derunder, som skrift

ten författat, och att delägare i en sak ej får tala för de andra med mindre än att han hafver deras fullmakt dertill. Lagen förklarar i 25 Cap. 21 §. Rättegångs-Balken det vara af noh och intet värde, då den, som saken drifwit, ej haft sakägarens laga fullmakt. Detta är just förhållandet med N. J. Abrahamson och följaktligen är äriwen det utslag Consistorium derpå grundat, i ordets strängaste bemärkelse en Domwilla. Detta blifwer ännu klarare, då man besinnar, att N. J. Abrahamson skat sin felaktighet dermed, att han tecknat en medklagandes namn under sin skrift, honom oåtspord. Går sådant opå'aldt an i ett wäl ordnad samhälle, så gifwes icke mera någon säkerhet.

Nästan lika mycket wore nu att säga om de af Consistorium widfogade förklaringsarnes tillwärfande, som om röstningsansatserne wid walek. De finnas imedlertid och Consistorium anser sig bakom dem tryggadt. Närande deras tillkomssätt sprider Petter Carlsons i Brynstorps underdåniga förklaring något ljus, och att man tidigt sett sig om efter en tjenlig undflykt, utwisar Carl Larsons betyg, som är utgifwet innan ännu några beswår wore af mig anförda. Hwad trowärdighet alla dessa förklaringar och betyg för öfrigt förtjena, torde upplysas deraf, att bemänte Carl Larsons betyg blifwit honom på ett nästan wäldsam sätt astwimgadt, hwilket jag tillförbinder mig att wid Laga Domstol med wittnen styrka. — Ganska tänkwardig är också N. J. Abrahamsons egen förklaring, hwari han söker ådagalägga likasom någon befogenhet för sitt tilltag att egenmäktigt teckna mitt namn under återkallelse-skristen. Imedlertid har han glömt, att det, likmätigt 17 Cap. 33 §. Rättegångs-Balken, icke är tillräckligt att swaranden wänder hwarjehanda omständigheter före att sig dermed wärja, utan bär han dem också med bewis styrka. Detta har icke skett widare, än så widt Magnus Carlswerds, så i afseende på tid, som andre omständigheter obestända samt oobedigade intyg lemnas laga wittsord. Jag will wist icke neka, att det af Carlswerd omwittnade yttrandet, som ändock upplyser, att N. J. Abrahamson, redan då det lärer vara skildt, tillåtit sig förfalskningen af mitt namn, kunnat wid något ögonblick mig undfalla; äfwen som det torde ganska wäl inses, huruledes en enfaldig bonde kan tro sig winna ursäkt för en lagstridig handling genom ett under samtal aflofsadt uttryck;

men att Consistorium derpå kunnat bygga sitt egentliga utlåtande förefaller mig ganska besynnerligt.

Ännu tänkwardigare synes mig i underdånighet Consistorii vice Notarien Pettersons af Consistorium omfattade förslag, att frågan om namnförfalskningen måtte ställas från huswudsaken. Wore meningen dermed, att undersökning om förfalskningsbrotten och pröfning af de förut ingifne beswären öfwer prestwalek må serstildt, hwar för sig, anslås, så har jag för min del ingenting att derwid erinra; men är meningen deremot, som det synes, den, att Consistorii vice Notarien Petterson, oaktadt anslåtande undersökning om förfalskningen, icke des mindre skulle få tillgodonjuta sin utnämning, så wägar jag i underdånighet besrida denna framställning. Ty om det nu är eller blifwer bewist, att min namnteckning under återkallelse-skristen är fatt, så stå ju beswären för min räkning qwar i hela sin ursprungliga fullständighet, och om de ingifne beswären stå qwar, så måste de ju i laglig wäg hänwisas till ransakning wid wertdelig Domstol. Skulle ni åter derwid befinnas, att beswären äro grundade, så kan deraf, ibland annat, följa, att Consistorii vice Notarien Petterson blifwer förklarad förlustig rättigheten att komma under omröstning; men detta straff kan då icke mera drabba honom, emedan han, efter Consistorii önskan, redan skulle innehafwa Normlösa Pastorat och således redan förda frukter af det och de sinas förhållande. Mycket wore således att säga om denna framställning, icke från Pettersons sida utan från Consistorii; men måhända talas just detta förslag bäst för sig sjelf, då det framställer med så drag hela Normlösa Prestwal ur sin rätta och egentliga synpunkt.

Dock innan jag lemnar Consistorii vice Notarien Petterson, måste jag lydbissta honom till den såkra och lugna ton, med hwilken han, uti sin underdåniga förklaring, söker att urskulda sig. Om han derigenom kan winna något förtroende hos dem som ej känna honom, så företer den dock en sannolik olighet mot den oro, han föröfrigt ådagalagt och ådagalägger. Mig och många andra torde det imedlertid förlåtas, om wi, tills widare åtminstone, måga tro och just i "waleks och beswars-skristens beswars" affenhet ega en borgen för framgången af mitt "sak." Likaledes måste jag lydbissta Magister Petterson till den serdeles gusamma händelsen, att han råfde att vara bortå med Biskopen wid sam-